

OPRAVA

číslo 23/5

Text těla emailové zprávy z podání 14690/2018

Od: [REDACTED]

Komu: podatelna@osoud.cli.justice.cz

Kopie:

Předmět: žádost o zaslání rozsudku v anonymizované podobě

30Si 82 / 2018

Dobrý den,

na základě pokynu podatelny zdejšího soudu Vás tímto prosím o zaslání zprošťujícího rozsudku ve věci obžalovaného
[REDACTED] sp. zn. 2 T 41/2016.

Děkuji

Viděl -

Václav L. Džupina

v České Lípě dne 10.4.2018
Předseda okr. soudu

[Signature]

Tato zpráva je důvěrná. Pokud nejste jejím zamýšleným adresátem, o omylu nás ihned informujte (telefonicky na tel. č. +420 222 517 065) a emailovou zprávu, prosím, vymažte ze všech paměťových míst Vašeho počítače. Děkujeme.

This e-mail is confidential and may also be privileged. If you are not the intended recipient, please notify us immediately by calling +420 222 517 065, you should delete the message from all locations in your computer. Thank you.

Záznam o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu: Okresní soud v České Lípě

dle vyhlášky 259/2012 Sb.

Pořadové číslo zprávy:	14690 / 2018	Ev. číslo:	6081eaae-6671-408b-a514-3302694cf56a
Druh podání:	Elektronická pošta	ID zprávy:	
Věc:	žádost o zaslání rozsudku v anonymizované podobě		

Odesílatel:

ID schránky:	Typ datové schránky:
Osoba:	Adresa:

Doručeno do emailové schránky dne: 06.04.2018 08:52:13

Č.j. příjemce:	Č.j. odesílatele:		
Sp.zn. příjemce:	Sp.zn. odesílatele:		
Lhůta končí:	K rukám: Ne		
Číslo zákona:	Paragraf v zákoně:	Odstavec paragrafu:	Písmeno v paragrafu:

Ověření obálky: Podpis není připojen (žádný podpis)

Podepsal:	Vystavil:
Sériové číslo certifikátu:	Platnost:
Antivirový test: Proběhl v mailovém systému	Obsah podání: OK
Elektronický podpis: Nepřipojen	Časové razítko: Nepřipojeno
Certifikát:	
Datum a čas autom. ověření: 06.04.2018 09:02:27	

Počet podaných příloh:0

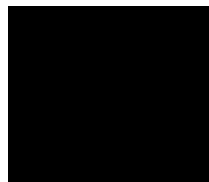
Kontrola podpisů a razítek byla provedena na základě CRL seznamů platných k datu a času ověření datové zprávy.

OKRESNÍ SOUD V ČESKÉ LÍPĚ

Děčínská 390, 470 52 Česká Lípa

tel.: 487072111, fax: 487523223, e-mail: podatelna@osoud.cli.justice.cz, IDDS: 9ddabq5

NAŠE ZNAČKA: 30 Si 82/2018
VAŠE ZNAČKA:
VYŘIZUJE: Bc. Zuzana Koppanová
DNE: 12. dubna 2018

ŽADATEL:

k Vaší žádosti doručené Okresnímu soudu v České Lípě dne 6. 4. 2018, Vám v příloze zasílám Vámi požadovaná rozhodnutí zdejšího soudu 2 T 41/2016 – 369, 2 T 41/2016 – 406 a 2 T 41/2016 – 423 a anonymizované podobě.

příloha: 3x

S pozdravem

Mgr. Milan Vencel v. r.

předseda soudu

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Okresní soud v České Lípě rozhodl při hlavním líčení konaném dne 25. května 2017 samosoudcem Mgr. Milanem Venclem, **takto:**

Obžalovaný

[REDACTED]

nar. [REDACTED] v České Lípě, trvale bytem [REDACTED] příslušník Policie České republiky, [REDACTED], ve služebním poměru od [REDACTED] zařazen jako [REDACTED] na Krajském ředitelství policie Libereckého kraje, Územní odbor Česká Lípa, Obvodní oddělení [REDACTED]

[REDACTED]

nar. [REDACTED] v České Lípě, trvale bytem [REDACTED] příslušník Policie České republiky, [REDACTED], ve služebním poměru od [REDACTED] zařazen jako [REDACTED] na Krajské ředitelství policie Libereckého kraje, Územní odbor Česká Lípa, Obvodní oddělení [REDACTED],

se podle § 226 písm. b) trestního řádu z p r o š t' u j í obžaloby, že

dne 23.1.2016 v 21:00 hodin na silnici II/260 v obci Tuhaň, v části obce Pavličky, okres Česká Lípa, ve vzdálenosti cca 100 metrů východně od budovy bez čísla popisného, stojící na stavební parcele č. [REDACTED] katastrálním území Pavličky, jako příslušníci Policie České republiky, v době služby,

při dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu, poté, co za účelem provedení silniční kontroly zastavili motorové vozidlo zn. [REDAKCE] barvy, s přívěsným vozíkem, na kterém nesvítlo pravé zadní světlo, [REDAKCE] přistoupil ke dveřím řidiče tohoto vozidla a tyto dveře otevřel a v té chvíli řidič vozidla [REDAKCE] uchopil pravou rukou mobil a chtěl volat na linku 158 a [REDAKCE] jej ihned silou chytil za krk a za použití hmatů a chvatů se jej snažil z vozidla vytáhnout, v úmyslu zabránit mu v telefonování a neoprávněně omezit jeho osobní svobodu, přestože [REDAKCE] [REDAKCE] v té době pouze seděl v klidu na sedadle řidiče, nedopouštěl se žádného protiprávního jednání, nikoho a nic neohrožoval, proti nikomu neútočil a ani se nesnažil z místa kontroly odjet, jen v rukou před svým tělem držel svůj mobilní telefon, což oba uvedení policisté dobře viděli a když se [REDAKCE] [REDAKCE] nedařilo [REDAKCE] [REDAKCE] z vozidla vytáhnout, neboť byl připoután bezpečnostním pásem a odtahoval svoji ruku s mobilním telefonem od [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] stříkl [REDAKCE] [REDAKCE] do obličeje slzotvorný prostředek a dále se jej snažil z vozidla vytáhnout, což se mu nakonec podařilo a [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] který přestože situaci viděl a byl si vědom toho, že není dán zákonný důvod k užití donucovacích prostředků a k omezení osobní svobody poškozeného, [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] v protiprávním jednání nijak nezamezil a poté, co [REDAKCE] [REDAKCE] vytáhl [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] z vozidla ven a poškozený v klidu stál s rukama zdviženýma nad hlavou a bez fyzického odporu, uchopil [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] poškozeného [REDAKCE] [REDAKCE] za část těla a za pomoci hmatů a chvatů jej společně s [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] svedli na zem a spoutali jej, kdy při poutání poškozenému [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] do obličeje neoprávněně stříkl slzotvorný prostředek, přestože [REDAKCE] [REDAKCE] před tím byl v klidu, nedopouštěl se žádného protiprávního jednání, nikoho neohrožoval, proti nikomu neútočil a ani se nesnažil z místa kontroly vzdálit, jen v rukou držel svůj mobilní telefon a poté, co již byl poškozený [REDAKCE] [REDAKCE] na zemi spoután a pasivně ležel a nekladl žádný odpor, k němu po několika minutách kolem 21.14 hod. přistoupil obv. [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] a bez důvodu jej ležícího a spoutaného [REDAKCE] [REDAKCE] nakopl nohou do zad a dále mu opět nastříkal slzotvorný prostředek do obličeje a poškozeného oba obvinění při zákroku nechali ležet a klečet spoutaného poškozeného více než [REDAKCE] minut na sněhu, v mrazu, na zasněžené silnici, na kraji jízdní dráhy vozidel, kde jej v důsledku špatné viditelnosti snadno mohlo přehlédnout motorové vozidlo a přejet jej, přičemž následně si zdravotní stav vzniklý zásahem obviněných proti pošk. [REDAKCE] [REDAKCE] vynutil ošetření a v důsledku protiprávního postupu policistů musela [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] vynaložit na ošetření [REDAKCE] celkem 3.663,- Kč a dále obvinění zajistili vozidlo [REDAKCE] [REDAKCE] zn. [REDAKCE] a dali toto vozidlo z místa odtáhnout, přičemž za tento nedůvodný odtah vozidla musel [REDAKCE] [REDAKCE] zaplatit 3.352,- Kč a oba obvinění policisté [REDAKCE] [REDAKCE] dne 23.1.2016 v 21:11 hodin poškozeného zajistili podle § 26 odst. 1 písm. f) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen ZOP) po dobu více než tří hodin až do 00:20 hodin dne 24.1.2016, ačkoli k tomu nebyly zákonné důvody, čímž jej neoprávněně omezili na osobní svobodě a neumožnili mu volný pohyb, přestože věděli, že k takovému omezení osobní svobody nebyly dány zákonné důvody a že zajištění je nezákonné a nepřiměřené a poté v budově Obvodního oddělení [REDAKCE] na adrese [REDAKCE]

vyhotovili úmyslně nepravdivé úřední záznamy o zajištění a úřední záznamy o použití donucovacího prostředku proti a učinili další úkony, přičemž nepravdivě do listin a do hlášení uvedli, že bylo podezření, že řidič sahá vedle sebe pro zbraň a že se aktivně policistům bránil a chtěl z místa kontroly odjet, a proto byly použity donucovací prostředky, aby zakryli svá pochybení, ačkoli ve skutečnosti poškozený měl v ruce jen mobilní telefon a nikoli zbraň, což policisté viděli a takto jednali v rozporu s předpisy upravujícími podmínky pro užití donucovacího prostředku, kdy podle § 53 odst. 1 ZOP může policista použít donucovací prostředky pouze k ochraně bezpečnosti své osoby, jiné osoby, nebo k ochraně veřejného pořádku, přičemž policista je povinen použít pouze takový donucovací prostředek, který je nezbytný k překonání odporu nebo útoku osoby, proti níž zakročuje, ačkoli ve skutečnosti nebyla ohrožena bezpečnost obviněných policistů ani jiné osoby, ani nebyl ohrožen veřejný pořádek a v rozporu s § 9 ZOP, kdy je policista povinen při plnění úkolů policie dodržovat pravidla zdvořilosti a dbát cti, vážnosti a důstojnosti osob i své vlastní, kdy zejména nešetřil důstojnost a lidská práva a v rozporu se zásadou přiměřenosti, kdy podle § 11 písm. a, c) ZOP musí policista dbát na přiměřenost postupu, tak, aby žádné osobě v důsledku jejich postupu nevznikla bezdůvodná újma a dále aby případný zásah do práv a svobod osob, vůči nimž úkon směřuje, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného úkolu a dále jednali v rozporu s § 45 odst. 1 písm. a), i) zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků ozbrojených sborů, kdy příslušník je povinen dodržovat služební kázeň a chovat se a jednat tak, aby neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru, kdy kopání do spoutané ležící osoby, která nekladla odpor a další popsané jednání není v souladu se zákonem

tedy, že by

- a) jinému bez oprávnění bránili užívat osobní svobody
b) jako úřední osoby v úmyslu opatřit sobě a jinému neoprávněný prospěch vykonávali svoji pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu,

čímž měli spáchat

- a) přečin omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 trestního zákoníku
b) přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem,

Podle § 229 odst. 3 trestního řádu se poškození [redacted] nar. [redacted] trvale bytem [redacted] a [redacted]
[redacted] adresa pro účely doručování [redacted], s
uplatněnými nároky na náhradu škody, odkazují na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění

Okresní soud v České Lípě po provedení několika hlavních líčení učinil závěr, který je vyjádřen ve výročí tohoto rozsudku.

Obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] shodně uvedli, že se nedopustili trestné činnosti, která jim byla obžalobou kladena za vinu. Konkrétně obžalovaný [REDAKCE] při hlavním líčení vypověděl, že v lednu 2016 sloužil společně noční službu s kolegou [REDAKCE]. Při hlídkové činnosti v [REDAKCE] si všiml [REDAKCE] s přívěsným vozíkem, kterému nesvítlo jedno světlo. Jako řidič služebního vozidla vyjel za řidičem a na vhodném místě pomocí rozsvíceného výstražného zařízení s nápisem „Stop policie“ řidiči dával výzvu k zastavení a když řidič nereagoval, přidal i výstražné zvukové zařízení. Řidič vozidla po určité době rozsvítil výstražná světla, ale nezastavil a pokračoval v jízdě. Obžalovaný dále uvedl, že se rozhodl kontrolované vozidlo předjet a zastavit ho, což učinil. Po zastavení vystoupil z auta a společně s kolegou přicházel k zastavenému vozidlu. Vozidlo bylo zastaveno na neosvětleném místě, a protože měl povědomost o tom, že v okolí docházelo ke krádežím z rekreačních chalup, přistupoval k vozidlu obezřetně. První slova řidiče byla, že se na místě kontrole nepodrobí. Proto předpokládal, že řidič může chtít z místa odjet. V tu dobu také řidič sahal pravou rukou do prostoru řadicí páky. Obžalovaný v této souvislosti uvedl, že nabyl dojmu, že by zde řidič mohl mít uloženou nějakou zbraň. Proto jeho chování vyhodnotil jako ohrožující a rozhodl se, že zasáhne za použití donucovacích prostředků. Vzhledem k tomu, že byl řidič – poškozený [REDAKCE] připoután, byl zákrok komplikovaný. I když řidiče vyzýval, aby se odpoutal tak ten naopak neustále po něčem sahal. Proto pro překonání odporu použil slzotvorný prostředek, odpoutal poškozeného a vytáhl ho ven z vozidla pomocí donucovacích prostředků. Venku poškozeného vyzýval, aby si lehl na zem, kde mu měla být přiložena služební pouta, ale to [REDAKCE] odmítal. Z tohoto důvodu opětovně použil donucovací prostředky, poškozeného svedl na zem a zde mu byla nasazena služební pouta. V tuto chvíli byl řidič [REDAKCE] zajištěn ve smyslu § 26 odst. 1 písm. f) zákona o policii. Obžalovaný dále vypověděl, že když použil slzotvorný prostředek tak se účinky projeví nejen na poškozeném, ale sám byl rovněž zasažen a měl sníženou schopnost orientace. Z tohoto důvodu si vypláchl obličej a následně splnil i svoji hláskou povinnost. Mimo jiné také kontaktoval tísňovou linku 158 a zjišťoval, zda na tuto linku poškozený [REDAKCE] telefonoval. Po určité době byla poškozenému [REDAKCE] přivolána záchranná služba, která ho převezla na OOP [REDAKCE] v doprovodu policisty [REDAKCE]. Obžalovaný dále vypověděl, že zůstal na místě, protože přivolal odtahovou službu, neboť vozidlo poškozeného tvořilo na odlehlém místě překážku na pozemní komunikaci. Později se na místo zákroku dostavil svědek [REDAKCE] starší, který se dotazoval na důvod zákroku a následně žádal, aby mu byl vydán přívěsný vozík [REDAKCE] [REDAKCE]. Obžalovaný zdůraznil, že přestože se svědek choval arogantně a také vyhrožoval, tak přistoupil k tomu, že mu vydal přívěsný vozík a otaženo bylo pouze motorové vozidlo. Na obvodním oddělení v [REDAKCE] vyhotovil nezbytné listiny, zejména úřední záznam o zajištění osoby. Poté co s úředním záznamem byl seznámen poškozený, bylo mu umožněno, aby z policejního oddělení odešel. K doplňujícím dotazům obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] vypověděl, že proti poškozenému [REDAKCE] [REDAKCE] použil slzotvorný prostředek uvnitř vozidla a dále i

venku mimo vozidlo. Rozhodně si nevybavuje, že by slzotvorný prostředek použil jeho kolega a nepamatuje si, že by poškozeného nějakým způsobem kopl, či ho fyzicky napadl. Pokud by tomu tak bylo, měl by poškozený na těle stopy zranění, které by našel ošetřující lékař. Obžalovaný také uvedl, že si poškozený stěžoval na dýchací potíže, což je po použití slzotvorného prostředku běžné a proto byl kolegou [REDAKCE] poučen, aby dýchal pomalu a v klidu. V okamžiku kdy se poškozený [REDAKCE] sám zvedal ze země, byl umístěn do služebního vozidla, a tam byl podroben dechové zkoušce a dále byl ztotožněn. Obžalovaný také vypověděl, že nebylo jeho úmyslem poškozeného nechat ležet na zemi, ale vše vyplynulo ze sledu událostí. Místo kde poškozený ležel, nebylo osvětlené, ale podle názoru obžalovaného poškozený nebyl ohrožován případně projíždějícími vozidly. Bylo to dáno tím, že místo bylo relativně úzké a příjízdní vozidlo by bylo vidět z velké dálky. Navíc zde stálo služební vozidlo policie, které bylo rozsvícené a rozblíkané. Obžalovaný na konkrétní dotaz zopakoval, že on ani kolega [REDAKCE] poškozeného nekopli. K dalším podrobným dotazům obžalovaný vypověděl, že neví po jakém předmětu či zbrani mohl poškozený [REDAKCE] sahat, ale snažil se mu zabránit, aby tak učinil. Na tísňové lince skutečně zjišťoval, zda se poškozený [REDAKCE] dovolal, protože někdy během zákroku tuto skutečnost poškozený tvrdil. Vozidlo poškozeného tvořilo překážku silničního provozu, a proto se rozhodl, že jej nechá odtáhnout. Následně policie vozidlo nijak nezajišťovala. Poškozený si své vozidlo mohl vyzvednout po propuštění na odstavném parkovišti. První komunikace s poškozeným před použitím donucovacích prostředků byla v řádu pouhých několika vteřin. Pokud by poškozený [REDAKCE] nesahal do prostoru vedle sebe, šlo jednat samozřejmě úplně jiným způsobem, nicméně poškozený se od počátku, až do konce policejní kontrole stavěl odmítavě. I přes to, že poškozený [REDAKCE] po vytažení z vozidla nikoho neohrožoval, neuposlechl výzev, aby si dal ruce za záda a lehl si sám na zem. Tato výzva mu byla dána z taktických důvodů, protože poškozený byl o hlavu vyšší než oba zasahující policisté. Donucovací prostředky byly použity proto, aby byl zákrok proti poškozenému dokončen. Pokud byla obžalovanému předestřena fotografie z kamerového záznamu, zachycující osobu v blízkosti ležícího poškozeného, která se nohou dotýká poškozeného, obžalovaný uvedl, že si nepamatuje, že by takový pohyb nohou ve vztahu k poškozenému provedl. Rozhodně vyloučil, že by poškozeného kopl, ale připustil, že mohl poškozeného nohou usměrnit při snaze o nějaký pohyb, protože byl poučen, aby zůstal ležet na zemi. Poškozený byl zajištěn proto, že se dopouštěl protiprávního jednání spočívající v tom, že nerespektoval výzev policisty, odmítal se podrobit silniční kontrole a byla důvodná obava, že by mohl z místa odjet a pokračovat v protiprávním jednání. Po zadržení poškozeného nedošlo podle obžalovaného k nadměrnému prodlužování doby zadržení. Byl sepsán úřední záznam o zajištění osoby, vyřešeny podstatné úkony a poškozenému byl předložen tiskopis s úředním záznamem, aby se s ním mohl seznámit a vyjádřit se k němu. Úřední záznam poškozený [REDAKCE] odmítl podepsat a následně byl propuštěn ze zajištění. K dalším dotazům obžalovaný vypověděl, že služebním vozidlem jel za vozidlem poškozeného asi minutu a půl rychlostí zhruba 40 km/h, Obžalovaný rovněž zopakoval, že neviděl, po čem konkrétně poškozený [REDAKCE] sahal. Jen se domníval, že by mohl sahat po nějakém předmětu či po zbrani. Z chování a prvních slov poškozeného vyhodnotil, že poškozený [REDAKCE] by mohl představovat určité riziko. Veškeré úřední záznamy, které ve věci sepisoval, psal podle toho,

jak si vše vybavoval a pamatoval a z tohoto důvodu v záznamech mohou být i nějaké nepřesnosti. Poprvé slzotvorný prostředek proti poškozenému užil ve vozidle, aby překonal jeho aktivní odpor a po druhé venku, když neuposlechl zákonných výzev, aby si lehl na zem. Poškozený se vzpouzel a snažil se vymanit ze sevření. Obžalovaný také vypověděl, že dokumentaci o celé události nemohl sepsat na místě zákroku, protože úřední záznam musí být zaevidován v systému ETR a neexistuje žádná terénní verze tohoto formuláře. Obžalovaný rovněž vypověděl, že pokud dojde k odtažení vozidla, tak se oprávněná osoba musí dostavit na obvodní oddělení, kde jí je vystaven formulář, že policie vozidlo nebude potřebovat, a s tímto formulářem může dojet do [REDAKCE] kde je vozidlo fakticky vydáno. Závěrem své výpovědi obžalovaný vypověděl, že si byl po celou dobu vědom toho, že celý děj na místě nahrává kamera umístěna ve služebním vozidle. Sám si vybral služební vozidlo, které bylo kamerou vybaveno, i když původně měl přiděleno vozidlo bez kamer. Proto nejprve orgány, které šetřily stížnost, nevěděly, že existuje kamerový záznam z místa. Obžalovaný [REDAKCE] vypověděl, že byl s kolegou velen do hlídky, a rozhodli se zastavit vozidlo, které asi ¾ km nereagovalo. Jednalo se o vozidlo [REDAKCE] s přívěsným vozíkem. Řidič nereagoval na rozsvícené modré majáky s nápisem STOP. Pouze zapnul výstražné blinkry, ale pokračoval v jízdě. Společně s kolegou proto zvažoval, z jakého důvodu takto řidič reaguje a uvědomili si, že mají poznatek o tom, že s nějakou bílou dodávkou mají být prováděna vloupání do rekreačních objektů. K zastavení vozidla nakonec došlo tak, že služebním vozidlem zastavované vozidlo předjeli a zablokovali ho. Obžalovaný dále uvedl, že vystoupil ze strany spolujezdce, kde seděl a přiblížil se k zastavenému vozidlu, rovněž na straně spolujezdce. Po dobu asi tří vteřin viděl, že řidič manipuluje rukou v oblasti řadicí páky a potom proti němu kolega [REDAKCE] začal zákrok. Komunikaci mezi řidičem a kolegou neslyšel, protože obě vozidla měla nastartované motory. Až následně od kolegy [REDAKCE] zjistil, že řidič - poškozený uváděl, že se na místě kontrole nepodrobí a chce odjet. Proto také vyhodnotil, že zákrok kolegy proti poškozenému byl včasný a v pořádku, protože při rozjetí vozidla mohlo dojít k nějakému zranění zasahujících policistů. Dále obžalovaný uvedl, že při příchodu k vozidlu měl v ruce svítilnu a proto viděl, že řidič manipuluje pravou rukou v oblasti, kde je řadicí páka. V okamžiku zákroku kolegy, oběhl přední část vozu, a poté stál za zády svého kolegy, kterému však nemohl pomoci v tom, když se snažil dostat řidiče ven z vozu. Kolega mezi tím použil proti řidiči hmaty a chvaty a také slzotvorný prostředek. Po vyvedení řidiče z vozu kolegovi pomohl s jeho spoutáním a provedením bezpečností prohlídky. Řidič – poškozený [REDAKCE] [REDAKCE] byl spoután vleže, protože se bránil a odmítal dát ruce za záda. Poloha vleže byla z taktického hlediska naprosto správná. Po spoutání poškozeného s ním komunikoval a zároveň doporučil svému kolegovi, aby si vypláchl oči. Poté šel podat hláskou službu operačnímu středisku. Následně se společně s kolegou střídali ve střežení zajištěné osoby do doby, než byl poškozený usazen do služebního vozu. Poškozený [REDAKCE] [REDAKCE] po tuto dobu ležel na zemi vedle svého vozidla. Vozidlo poškozeného i policejní vozidlo byla rozsvícená. Vozidlo poškozeného měla rozblikaná výstražná světla a policejní vozidlo maják. Podle obžalovaného nebyla možnost, že by v místě někdo projel, a ohrozil ležícího poškozeného. Po určité době poškozený říkal, že se mu špatně dýchá, ale přesto nechtěl poškozeného usadit do vozidla, protože by ho musel zvednout sám a přitom by, s ohledem na výšku poškozeného, mohli oba upadnout. Do služebního vozu byl poškozený usazen až poté, co byl schopen se sám

zvednout, a za přispění kolegy ho oba usadili. Poté co byl poškozený poučen, že může žádat lékařské ošetření, žádal přivolat rychlou záchrannou službu. Následně byl touto službou převezen na [REDAKCE], kde jej ještě prohlédl lékař. V [REDAKCE] vše dořešil policista [REDAKCE] protože sám musel řešit jiný nápad trestné činnosti (fyzické napadení). Obžalovaný rovněž uvedl, že sám proti poškozenému [REDAKCE] [REDAKCE] použil hmaty a chvaty, při kterých byl poškozený sveden na zem a spoután. Neviděl, že by v době, kdy již poškozený ležel na zemi, k němu obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] přistoupil a bezdůvodně ho kopl a znovu použil slzotvorný prostředek. Doba zajištění poškozeného mu přijde zcela standardní. Konkrétně se jednalo o dobu kolem tří hodin, což je vzhledem ke vzdálenosti místa zákroku ke stanici obvodního oddělení v [REDAKCE] a sepsání úředních záznamů, odpovídající. K doplňujícím dotazům obžalovaný vypověděl, že při zákroku neviděl, zda měl poškozený [REDAKCE] něco v ruce, ale domnívá se, že když byl vytažen z vozu, měl v ruce mobilní telefon. Když byl poškozený vytažen ven z vozu, nerespektoval výzvu, aby dal ruce za záda. Než byl sveden na zem, stál čelem proti policistům. Po spoutání poškozeného asi dvakrát zkontroloval, zda je v pořádku a schopen přesunu do služebního vozu. Vzhledem k tomu, že sám tvrdil, že tomu tak není, zůstal ležet na zemi. Obžalovaný zopakoval, že poškozený zůstal ležet na zemi hlavně proto, že ho nechtěl zvedat sám bez pomoci kolegy, který byl také ovlivněn slzotvorným prostředkem. V době zákroku byla venkovní teplota okolo 0° Celsia. K dalším dotazům obžalovaný vypověděl, že bezprostředně před zákrokem kolegy [REDAKCE] viděl do vozidla asi dvě vteřiny a zahlédl, že řidič sahá do prostoru řadičích páky, ale neslyšel co se děje, protože ze strany kam přistoupil, mělo vozidlo zavřené dveře i okno a kromě toho bylo nastartováno. Neregistroval, že by poškozený sám dával dobrovolně ruce na kapotu. Poté co byl poškozený položen na zem, vysvětloval mu, jakým způsobem má dýchat, a jakou má zaujmout polohu, než bude schopen nastoupit do vozidla. Rozhodně je pro policistu lepší, pokud při poutání osoby je tato osoba v poloze vleže. Obžalovaný dále vyloučil, že by jednoho z řidičů, kteří čekali na místě zákroku, informoval o tom, že došlo k zadržení zdrogovaného či zfetovaného řidiče. Poškozeného [REDAKCE] [REDAKCE] ani nikoho z jeho rodiny nezná. Poškozený si při lékařské prohlídce stěžoval na to, že byl zkopán, ale pokud mu byla nabídnuta možnost odvezení do [REDAKCE] [REDAKCE] na rentgenové vyšetření, tak tento převoz nežádal. Poškozený neprojevil žádnou vůli, aby si sám lehl po výzvě na zem. Při poutání nespolupracoval, kladl aktivní odpor, a snažil se vytrhnout ruce. Po použití slzotvorného prostředku byl jeho odpor překonán. Obžalovaný dále zdůraznil, že jako policista byl opakovaně cvičen k tomu, aby dokončil zákrok, který započal. Je naprosto běžnou praxí, že zajištěná osoba je eskortována na obvodní oddělení, kde má právo vyjádřit se k úřednímu záznamu, který je ve věci sepsán. Rozhodně nešlo provést dokumentaci celé události na místě zákroku, protože takovou možnost policie nenabízí. Doba zajištění poškozeného [REDAKCE] [REDAKCE] byla zcela běžná. Byla pouze prodloužena o dobu, kdy byl poškozený ošetřován lékařem, a o dobu než se [REDAKCE] [REDAKCE] dostavil na oddělení poté, co zajišťoval odtah vozidla.

V průběhu několika hlavních líčení soud, jako svědky vyslechl poškozeného [REDAKCE] [REDAKCE] jeho [REDAKCE] a další procesními stranami navržené osoby. Poškozený - [REDAKCE] [REDAKCE] vypověděl, že v posuzovaný den odjel večer z [REDAKCE] kde prováděl zaměřování kuchyně a skříní směrem domů. Při projíždění [REDAKCE] si všiml policejní hlídky stojící u kostela.

Později viděl policejní majáky, když sjížděl z kopce, ale nechtěl zastavovat v zatačkách a pod kopcem. Když už chtěl zastavit, hlídka ho předjela. Řidič policejního vozidla vystoupil a šel k jeho vozidlu. Svědek konkrétně uvedl, že stáhl okno a ptal se, zda by nemohl dojet do blízké vesnice pod veřejné osvětlení. Na to policista odpověděl „kde to slyšel“. Chtěl proto telefonem zavolat na policii a ověřit si, zda jde opravdu o policejní hlídku. Policista však reagoval tím, že ho začal rvát z auta, ale to bylo nemožné, protože byl připoután. Poté policista vytáhl pepřový sprej, nastříkal mu ho do obličeje a vytáhl ho z auta ven. Svědek vypověděl, že stál venku, měl ruce nad hlavou a policista po něm chtěl, aby si lehl do sněhové břečky, což odmítl. Policista společně s kolegou reagovali tak, že ho povalili na zem a nasadili mu pouta. Po chvíli, když ležel na zemi, znovu přišel policista a opět mu vystříkal obličej pepřovým sprejem. Stejný policista ho po chvíli ještě kopl. Svědek dále vypověděl, že měl obavy, aby ho někdo na silnici nepřejel, případně, že ho policista zase kopne a proto se opatrně zvedl ze silnice. Poté ho policisté usadili do služebního vozidla a provedli dechovou zkoušku. Ptali se, zda žádá sanitku, což odsouhlasil, protože nechtěl s policisty jet na služebnu jejich autem. Policisté mu nechali odtáhnout jeho vozidlo včetně veškerých dokladů a klíčů. K dotazům svědek uvedl, že na oddělení policie byl převezen záchrankou v doprovodu jednoho policisty. Na oddělení byl asi dvě nebo tři hodiny. Dostal k podpisu nějaký protokol a byl poučen, že jej může, ale nemusí podepsat a může si také stěžovat. Po příjezdu sanity měl možnost vymýt si pepřový sprej z očí a na služebně byl prohlédnut lékařkou, jestli nemá modřiny, protože si stěžoval na kopnutí. Lékařka žádné modřiny nenašla, ale nabídla mu ošetření v nemocnici, což odmítl. Svědek dále vypověděl, že obžalované si pro odstup času příliš nepamatuje, ale podle hlasů poznal, že stejný policista, který ho vytáhl z vozu, do něho také kopl. Cítil dva kopy, které byly úplně zbytečné, protože byl spoután. Policisty si chtěl prověřit telefonicky hlavně proto, že vezl větší část peněz. Telefonát nestihl uskutečnit, protože policista proti němu zasáhl velmi rychle. Policejního vozu si všiml až spíše za křižovatkou, kterou projel. Nikdy v minulosti s policií problém neměl. Až později zjistil, že důvodem jeho kontroly měla být prasklá žárovka. Celou dobu se choval slušně, spolupráci s policií neodmíтал. K dalším dotazům svědek vypověděl, že nakonec za prasklou žárovku zaplatil v České Lípě pokutu 200,-Kč. Mobilní telefon vozí v automobilu přilepený na suchém zipu na palubní desce. Když ho policista začal tahat z auta, měl svůj mobil v pravé ruce. Zasahujícímu policistovi říkal, že je připoután a předpokládal, že ho policista nechá odpoutat, nicméně policista mu nastříkal do obličeje pepřový sprej a to se slovy „tady máš“. Venku mimo vozidlo odmíтал požadavek policistů, aby si lehl na zem do břečky. V té době měl stále mobilní telefon v pravé ruce a ruce měl nahoře. Na zemi ležel asi dvacet minut. Byla mu zima, cítil se nepříjemně a bál se, že ho někdo přejede. Když ležel na zemi, byl v kontaktu i s druhým policistou, kterého označil za tzv. „hodnějšího“. Policista, který mu nastříkal pepřový sprej, do něho také kopl. Svědek dále uvedl, že je reprezentantem v závěsném létání a celá událost se velmi podepsala na jeho psychice, protože se nedokáže soustředit. Od známých se následně dozvěděl, že měl být policisty označen, jako [REDACTED]. Za odtah vozidla zaplatil asi 3.500,-Kč. V době policejního zákroku měl dveře u vozidla zavřené včetně oken a měl nastartovaný motor. Při kontrole stáhl okno jen u řidiče. K dalším dotazům svědek uvedl, že nedokáže popsat sílu kopu, ale poté, co byl kopnut, tak spadl na bok. Na zemi, když ležel, mu byla policisty dána pouta s rukama dozadu. Předpokládá, že se svalil na levý bok, protože lékařce si

stěžoval na bolest zad v pravé části. V okamžiku, kdy poprvé zaregistroval policejní maják, sjížděl z kopce a ujel asi 200 metrů. Ví, že na výzvu policisty by měl zareagovat, že by měl uhnout k pravé straně vozovky a zastavit. To, že policisty registruje, jim dal najevo tím, že zapnul výstražná světla. Trasu, kterou projížděl, zná velmi dobře, protože nedaleko bydlí asi dvacet let. V době kontroly řídil vozidlo značky [REDAKCE] s přívěsným vozíkem. Na místě, kde byl kontrolován, se objevil jeho [REDAKCE] který odvezl přívěsný vozík. [REDAKCE] vypověděl, že od [REDAKCE], řidiče [REDAKCE] zjistil, že probíhá nějaký policejní zásah. Dojel proto na místo kontroly a viděl auto svého [REDAKCE] Chtěl se zeptat policisty [REDAKCE] co se stalo, ale ten ho pouze vyzval, aby „opustil prostor“. Policista [REDAKCE] nejprve nechtěl vůbec komunikovat, ale nakonec souhlasil s tím, že si svědek převzal přívěsný vozík k autu, který odvezl. Svědek dále vypověděl, že mu velmi vadila arogance jednání policisty [REDAKCE] se kterým sám jednal velmi slušně. [REDAKCE] se mu později svěřil s tím, že i když je chlap jako hora, tak se cítil zákrokem policie ponížený. [REDAKCE] dělá náročný sport a má proto obavy, aby se mu něco nestalo. Druhý den ráno na místě, kde byl [REDAKCE] zadržen, udělal několik fotografií a fotil také přívěsný vozík. V posuzovaný den bylo náledí a padala omrzlice. Informaci o tom, že policisti tvrdili, že měli zajistit [REDAKCE] řidiče, zjistil od [REDAKCE] který si neměl důvod nic vymýšlet. Jediný [REDAKCE] který o tom věděl, nicméně už neví. Na místě hovořil také s pracovníkem odtahové služby, který nakládal [REDAKCE] vozidlo. [REDAKCE] vypověděl, že byl vyzván operačním důstojníkem, aby převezl zajištěné vozidlo. Proto přijel odtahovým vozidlem a začal vypisovat potřebné doklady. Na místě odtahu se nacházel policista [REDAKCE] a nějaký muž, kterého neznal. Muž byl velmi agresivní, arogantní, nadával a říkal různé hlouposti. Neustále vadil při odtahu vozidla. Muž se choval arogantně zejména k policistovi [REDAKCE] Svědek uvedl, že práci „odtahovky“ dělá asi šestnáct let, ale to co ten muž předváděl, ještě nezažil. Muž mj. nadával slovy „[REDAKCE]“. Odtah vozidla prováděl vozem [REDAKCE] [REDAKCE] Kolem odtahovaného vozidla projel přes sněhovou bariéru až poté, co si sklopil zrcátka. [REDAKCE] vypověděl, že v posuzované době byl vedoucím obvodního oddělení policie v [REDAKCE] Oba obžalovaní jako policisté vykonávali noční službu a prováděli běžnou hlídkovou činnost. Policie měla informace o tom, že dochází k neoprávněným vniknutím do rekreačních objektů a pachatel nebo pachatelé by se mohli pohybovat [REDAKCE] dodávkou. Od podřízených policistů dostal informaci, že chtěli zastavit vozidlo, ale řidič nereagoval, a proto použili donucovací prostředky, přičemž nedošlo k žádnému zranění. Použití donucovacích prostředků vyhodnotil jako oprávněné. Později byl osobně v kontaktu s poškozeným [REDAKCE] [REDAKCE] a jeho [REDAKCE] [REDAKCE] Hovořil s nimi o možnosti podat stížnost. Po tomto poučení poškozený [REDAKCE] skutečně odjel do České Lípy, kde si měl na stížnostním oddělení podat stížnost. Poškozenému se nelíbilo, že byl v noci kontrolován a nelíbilo se mu ani provedení zákroku a že musel ležet na zemi. K doplňujícím dotazům svědek uvedl, že je zcela běžný postup, že je zajištěná osoba eskortována na obvodní oddělení. Zajištěná osoba má svá práva, o kterých musí být důsledně poučena. Potřebné úkony nemohou policisté provádět v terénu, ale pouze na obvodním oddělení, kde mají přístup k ETR. Oba obžalovaní, jako policisty zhodnotil bezproblémově. Oba označil za aktivní a svědomité, na které nebyly žádné stížnosti.

V průběhu hlavních líčení soud provedl také další důkazy, které byly obžalobou nebo obhajobou navrženy. Dne 25.1.2016 poškozený [REDAKCE] podal stížnost na jednání policistů (obžalovaných), ve které žádá, aby se mu oba policisté písemně omluvili. Podle protokolu o odtažení vozidla zaplatil poškozený [REDAKCE] za odtažení svého vozidla částku 3.352,- Kč. Policie provedla fotografickou dokumentaci motorového vozidla poškozeného značky [REDAKCE]. Dokumentace byla zaměřena zejména na interiér vozidla, včetně místa, kde je uchycen na přístrojové desce mobilní telefon. Spisový materiál obsahuje úřední záznamy o použití donucovacích prostředků, které sepsali oba obžalovaní dne 24.1.2016. Konkrétně [REDAKCE] uvedl, že proti poškozenému [REDAKCE] použil hmaty, chvaty, údery a kopy a dále slzotvorný elektrický nebo jiný obdobně dočasně zneschopňující prostředek. V úředním záznamu tento obžalovaný zachytil, že řidič (poškozený) nereagoval na výzvu k zastavení a poté, co byl předjet služebním vozidlem a zastaven, přes otevřené okno obžalovanému sdělil, že se kontrole nepodrobí a bude pokračovat v jízdě. V úředním záznamu je také zachyceno, že obžalovaný viděl, jak poškozený pravou rukou sahá na řadicí páku, řadí rychlost a byla proto obava, že by z místa odjel. Obžalovaný podle úředního záznamu vyzval řidiče, aby se podrobil silniční kontrole, ale řidič sahal do prostoru vedle sebe, měl odmítavé chování, a proto byl za pomoci hmatů a chvatů vytažen z vozidla. Současně byl proti němu použit i slzotvorný prostředek. Venku obžalovaný opět použil donucovací prostředky, byla přiložena pouta a řidič byl zajištěn ve 21,11hod. Řidič po poučení žádal lékařské ošetření, které mu bylo poskytnuto. Do příjezdu rychlé záchranné služby byl řidič usazen do služebního vozidla. Z úředního záznamu o použití donucovacího prostředku zpracovaný [REDAKCE] plyne, že tento obžalovaný použil hmaty, chvaty, údery a kopy. Úřední záznam odkazuje na záznam policisty [REDAKCE] a uvádí, že řidič neuposlechl výzev úřední osoby a aktivně se bránil zajištění. Jednání poškozeného [REDAKCE] posouzené policií, jako podezření z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 125c odst. 1 písm. f), bod 5 zákona č. 361/2000 Sb. bylo oznámeno městu Česká Lípa dne 26.1.2016. Přestupkové jednání mělo spočívat v tom, že poškozený, jako řidič vozidla nezastavil na signál STOP policie. Policie v [REDAKCE] současně obecnímu úřadu v [REDAKCE] oznámila, že poškozený [REDAKCE] je podezřelý z přestupku proti veřejnému pořádku podle § 48 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb. Přestupkové jednání mělo spočívat v odmítání výzev policistů a kladení aktivního odporu. Podle sdělení městského úřadu v České Lípě bylo přestupkového jednání poškozeného vyřešeno uložením blokové pokuty. Součástí spisového materiálu je rovněž podrobný přehled aktivit obou obžalovaných, jako policistů, v systému ETR v době od 21,10hod. dne 23.1.2016 do 00,20hod. dne 24.1.2016. V průběhu hlavního líčení byl soudem přehrán kamerový záznam, který pořídila hlídka obvodního oddělení v [REDAKCE] kamerami nainstalovanými ve služebním vozidle [REDAKCE] s volacím [REDAKCE]. Konkrétně se jedná o záznam z přední kamery služebního vozu a dále záznam ze zadní kamery. Stejným způsobem byl proveden důkaz, konkrétně přepis komunikace mezi operačním střediskem [REDAKCE] a hlídkou OOP [REDAKCE]. Podle zprávy Českého hydrometeorologického ústavu byla v období od 20,00hod. do 22,00hod. dne 23.1.2016 na stanici v [REDAKCE] naměřena teplota vzduchu od -4,1°C až po -2,8°C a rychlost větru od 0,6 m/s po 0 m/s. Do spisu byly jako listiny založeny rovněž závazný pokyn policejního prezidenta ze dne 2.12.2009 o eskortách, střežení

osob a o policejních celách. Dále byla do spisu založena stanoviska odboru bezpečnostní politiky Ministerstva vnitra k výkladu § 26 zákona č. 273/2008 Sb., stanovisko k povinnosti sepsat úřední záznam, při kterém bylo použito donucovacího prostředku nebo zbraně a stanovisko k otázce vyšetřování přítomnosti alkoholu nebo jiné návykové látky u osob mladších osmnácti let. Další stanoviska Krajského ředitelství policie Libereckého kraje se vztahují k posuzovanému zákroku policistů ze dne 23.1.2016 a spis obsahuje rovněž stanovisko Policejního prezidia k umisťování mladistvých osob zajištěných podle § 26 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. a stanovisko k zajištění osoby. Součástí spisového materiálu je kromě úředních záznamů o použití donucovacích prostředků také úřední záznam ze dne 24.1.2016 popisující hlídkovou činnost obžalovaných [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE]. Součástí úředního záznamu je rovněž podrobný popis jednání obou obžalovaných, popis jednání řidiče – tj. poškozeného [REDAKCE] [REDAKCE] i použití donucovacích prostředků. Úřední záznam rovněž dokumentuje přivolání rychlé záchranné služby, dále vyšetření poškozeného lékařem a fakt, že vozidlo poškozeného bylo policií odtazeno. Úřední záznam uvádí také skutečnost, že přívěsné vozidlo nebylo odtazeno, ale převzal si jej [REDAKCE] poškozeného [REDAKCE] [REDAKCE] který se měl na místě služebního zákroku chovat arogantně. Poškozený [REDAKCE] [REDAKCE] byl podle úředního záznamu o zajištění osoby zajištěn policií dne 23.1.2016 ve 21,11hod. byla mu přiložena služební pouta, která mu byla sejmuta na obvodním oddělení v [REDAKCE] ve 23,00hod. Poškozený [REDAKCE] [REDAKCE] byl propuštěn z policie dne 24.1.2016 v 0,20hod. Poškozený odmítl úřední záznam o zajištění osoby podepsat. Podepsal pouze příslušná poučení. Z výjezdového protokolu RZS Libereckého kraje plyne, že dne 23.1.2016 ve 22,12hod. vyjela rychlá záchranná služba na místo zásahu policie v [REDAKCE] k poškozenému [REDAKCE] [REDAKCE]. Z listinných důkazů vztahujících se k oběma obžalovaným bylo soudem zjištěno, že nemají žádný záznam v rejstříku trestů a nebyli projednáni pro přestupek. Podle osobnostní charakteristiky [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] sloužil tento policista k datu 3.5.2016 na OOP [REDAKCE] [REDAKCE] měsíců a jeho přístup k výkonu služby byl hodnocen jako příkladný a aktivní. Pravidelně byl kázeňsky odměňován za přístup k výkonu služby a to finančními odměnami v řádu od 1.300,- Kč do 5.000,-Kč. Naproti tomu byl jednou kázeňsky řešen pro přestupek v [REDAKCE]. Obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] sloužil na OOP v [REDAKCE] k datu 3.5.2016 téměř [REDAKCE] let. Byl hodnocen, jako aktivní, vyzrálý policista, který zvládá vyhrocené situace bez jakýchkoliv excesů. Obžalovaný nebyl nikdy kázeňsky trestán, naopak vykazuje řadu kázeňských odměn ve formě peněžitých odměn v rozmezí 1.300,-Kč až 5.000,-Kč. V průběhu hlavního líčení soud provedl důkaz také stížností řidiče [REDAKCE] [REDAKCE] na zásah hlídky Policie ČR v [REDAKCE] kde jedním z policistů byl obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE]. Podle příkazu komise k projednání přestupků města [REDAKCE] byla [REDAKCE] [REDAKCE] uložena pokuta 500,-Kč, neboť neuposlechl výzvu úřední osoby při výkonu její pravomoci. Soud provedl důkaz i úředním záznamem, zpracovaným o této události a přebral i videozáznam zachycující průběh zásahu hlídky policie. K návrhu obžaloby soud provedl důkaz také analýzou použití donucovacích prostředků územních odborů KŘP Libereckého kraje ze dne 27.3.2017.

S ohledem na právní kvalifikaci jednání obžalovaných popsané v obžalobě, považuje okresní soud obecně za vhodné uvést následující. Objektem trestného činu zneužití pravomoci

úřední osoby ve smyslu § 329 trestního zákoníku je zájem státu na řádném výkonu pravomoci úředních osob, který je v souladu s právním řádem, a na ochraně práv a povinností fyzických a právnických osob. K naplnění skutkové podstaty tohoto trestného činu se vyžaduje, aby se činu dopustila úřední osoba jednou ze tří taxativně uvedených forem jednání: a) výkonem své pravomoci způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, b) překročením své pravomoci, nebo c) nesplněním povinnosti vyplývající z její pravomoci. Z hlediska zavinění musí úmysl pachatele kromě jednání zahrnovat i úmysl způsobit někomu škodu nebo jinou závažnou újmu nebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch. K trestní odpovědnosti pachatele jako úřední osoby se vyžaduje, aby trestný čin byl spáchán v souvislosti s její pravomocí a odpovědností. Úřední osoba musí podle obecné definice uvedené v § 127 trestního zákoníku splňovat následující znaky: a) jde o některou osobu vyjmenovanou v písmenech a) až i), která b) plní úkoly státu nebo společnosti a c) používá při tom svěřené pravomoci pro plnění těchto úkolů. Úřední osobou je podle § 127 odstavec 1 písmeno e) trestního zákoníku příslušník ozbrojených sil nebo bezpečnostního sboru nebo strážník obecní policie. Znak v úmyslu způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu charakterizuje pohnutku pachatele, takže k dokonání činu není třeba, aby škoda nebo újma skutečně vznikla. U pojmu vykonává svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, jde o porušování nebo obcházení konkrétního zákona nebo právní normy na podkladě zákona vydané. Pachatel jedná úmyslně aktivně v rozporu s takovou právní normou anebo úmyslně konkrétní právní normu obchází. Objektem trestného činu omezování osobní svobody podle § 171 trestního zákoníku je osobní svoboda ve smyslu volného pohybu člověka. Chráněna je osobní svoboda kteréhokoli člověka, tedy i osoby, jejíž svoboda pohybu byla do určité míry oprávněně omezena, např. vazbou během probíhajícího trestního řízení, výkonem trestu odnětí svobody, výkonem ochranného léčení, ochranné výchovy apod., pokud její omezování překračuje meze zákonných oprávnění. Bránění v užívání osobní svobody je zásah do osobní svobody, jímž se znemožňuje nebo omezuje volný pohyb člověka a zároveň se mu zabraňuje o svém pohybu svobodně rozhodovat. Není rozhodná délka doby, pro niž se svoboda omezuje. Jde o trvalý trestný čin. Vyvolání a udržování protiprávního stavu se proto posuzuje jako jediné jednání, jež trvá tak dlouho, pokud protiprávní stav je udržován (pokud je osobní svoboda omezena). Zákon výslovně zdůrazňuje, že k omezení osobní svobody musí dojít bez oprávnění. Nikdo proto nesmí být stíhán nebo zbaven osobní svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Zásahy do osobní svobody ve formě zajištění a omezení pohybu agresivních a jiných osob upravují § 24 až 27 zákona číslo 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Jde o úmyslný trestný čin. Pachatelem může být kterákoli fyzická osoba (obecný subjekt), způsobí-li úmyslně svým jednáním bez oprávnění omezení osobní svobody jiného.

Po podrobně provedeném dokazování a jeho zhodnocení dospěl soud k závěru, že sice jednání obžalovaných [REDAKCE] a [REDAKCE] nebylo zcela v souladu s tím, jak by policisté měli jednat s osobami podezřelými ze spáchání protiprávního jednání, nicméně na druhou stranu, soud zároveň nedospěl k závěru, že by jednání obou obžalovaných vykazovalo znaky přečinů omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 trestního zákoníku a zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Soud měl v zásadě

k dispozici velmi obsáhlé výpovědi obou obžalovaných, obdobně podrobnou výpověď poškozeného [REDAKCE] [REDAKCE] a objektivně byl k dispozici záznam pořízený kamerami umístěnými ve služebním vozidle policie. V této souvislosti je třeba uvést, že soud nemá žádné pochybnosti o tom, že služební vozidlo vybavené kamerami si vyžádal přímo obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] přestože podle prvotní instruktaže měla být hlídka vybavena vozidlem bez kamer a navíc sám obžalovaný upozornil kontrolní orgány na skutečnost, že existuje kamerový záznam, zachycující policejní zákrok. Oba obžalovaní v zásadě odmítli, že by se dopustili trestné činnosti. Obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] se hájil tím, že řidič vozidla, tj. poškozený [REDAKCE] [REDAKCE] nereagoval na výzvy k zastavení a když byl předjet služebním vozidlem policie a fyzicky kontaktován, nechtěl se podrobit kontrole, naopak chtěl z místa odjet a obžalovaný měl obavu, že ve vozidle hledá nějaký předmět, který by mohl použít proti policistům jako zbraň. Proto také proti obžalovanému zasáhl fyzicky a použil donucovací prostředky, aby ho vytáhl z vozidla. Použil i slzotvorný prostředek, aby překonal odpor poškozeného. Protože ani venku mimo vozidlo poškozený nechtěl spolupracovat, odmítal si sám lehnout na zem, museli proti němu být stejné donucovací prostředky použity opakovaně. Obžalovaný se hájil tím, že ležícího poškozeného rozhodně nekopl, připustil pouze, že nohou poškozeného korigoval v době, kdy již ležel na zemi. Obžalovaný také odmítal, že by omezoval nadbytečně a dlouhodobě osobní svobodu poškozeného tím, že by zcela zbytečně prodlužoval dobu jeho zajištění. Stejným způsobem se hájil i obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] který shodně popisoval, že poškozený nereagoval na pokyny k zastavení. Tento obžalovaný vypověděl, že neslyšel komunikaci svého kolegy - obžalovaného [REDAKCE] s poškozeným [REDAKCE] ale viděl, že poškozený pravou rukou sahá do prostoru palubní desky, a když kolega následně proti poškozenému zahájil zákrok, vyhodnotil ho jako včasný a oprávněný, protože se mu kolega později svěřil s tím, že poškozený se nechtěl podrobit kontrole na místě a pokud by skutečně chtěl odjet, mohl ohrozit oba policisty. Obžalovaný dále uvedl, že proti poškozenému použil fyzické donucovací prostředky, tehdy hmaty a chvaty až poté, co byl poškozený mimo vozidlo a odmítal si sám po výzvě lehnout na zem. Obžalovaný ve své výpovědi také uváděl, že na zemi neviděl, že by poškozený [REDAKCE] [REDAKCE] byl nějak napaden kolegou ani proti němu nebyly již použity žádné donucovací prostředky. Na zemi byl poškozený ponechán hlavně z toho důvodu, že policista [REDAKCE] byl zasažen také slzotvorným prostředkem a sám nechtěl poškozeného zvedat ze země, protože by mohli na namrzlém povrchu upadnout. Oba obžalovaní se shodně hájili i tím, že nijak nadměrně neprodlužovali omezení osobní svobody poškozeného a že bylo nezbytně nutné poškozeného eskortovat na obvodní oddělení, protože jediné zde je možné vytisknout příslušné protokoly z policejního systému ETŘ. Proti této obhajobě stojí výpověď poškozeného [REDAKCE] [REDAKCE] který uvedl, že si při jízdě všiml policejní hlídky v [REDAKCE] a následně zaregistroval za svým vozidlem policejní majáky. Na výzvu k zastavení nereagoval, protože místo pro zastavení se mu nezdálo vhodné. Když byl zablokován policejním vozidlem, žádal policistu, který přišel k oknu, aby mohli odjet na jiné osvětlené místo, ale policista to striktně odmítl a v podstatě proti němu okamžitě zahájil zákrok. Snažil se ho vytáhnout z vozidla, což bylo s ohledem na připoutání velmi obtížné a pak poškozeného vystříkal pepřovým sprejem. Poškozený zdůrazňoval, že si chtěl telefonicky ověřit, zda se vůbec jedná o policejní hlídku, ale to mu nebylo umožněno. Když byl vytažen z vozidla, odmítal si lehnout na zem a policisté ho za pomoci fyzické síly na zem srazili a nasadili

mu pouta. Poškozený také vypověděl, že měl obavy z toho, že na zemi ho může někdo přejet, navíc byla zima a kromě toho ho stejný policista, který ho jako první kontaktoval, bezdůvodně dvakrát kopnul a ještě na zemi proti němu použil znovu pepřový sprej. Poškozený [REDAKCE] také vypověděl, že měl z policistů obavy a proto žádal o lékařské ošetření. Policisté mu nechali bezdůvodně odtáhnout motorové vozidlo a odtah musel zaplatit. Z objektivního důkazu, tedy záznamu policejních kamer z vozidla obžalovaných je naprosto evidentní, že obžalovaní [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] byli ve služebním vozidle Policie ČR a za pomoci výstražného zařízení dávali signál řidiči vozidla [REDAKCE] k zastavení. Řidič přestože zjevně mohl s ohledem na situaci na silnici bez problému zastavit, nejprve nijak nereagoval a následně pouze rozsvítil výstražná světla. Přední kamera služebního vozu zachycuje první přiblížení policejního vozidla k vozidlu poškozeného až do okamžiku předjetí a zastavení vozidla poškozeného v čase 21:07:16 až 21:10:50. Z kamerového záznamu je vidět, že služební vozidlo policie předjelo vozidlo řízené poškozeným a vytvořilo poškozenému překážku, a proto poškozený musel zastavit. Záznam zadní kamery navazuje na záznam z kamery přední od předjetí vozidla poškozeného tj. čas 21:10:50. Ze záznamu je patrné, jak oba obžalovaní vystupují ze služebního vozidla. Obžalovaný [REDAKCE] z místa řidiče a obžalovaný [REDAKCE] z místa spolujezdce. Následně je vidět, že obžalovaný [REDAKCE] krátce komunikuje s poškozeným sedícím za volantem a v řádu několika vteřin přistupuje k použití donucovacích prostředků. V tomto okamžiku se obžalovaný [REDAKCE] přemísťuje před přední částí vozidla poškozeného za policistu [REDAKCE] a poté, co je poškozený přinucen k vystoupení z vozidla, se oba obžalovaní podílejí na svedení poškozeného na zem a jeho spoutání. Ze záznamu je zřejmé, že poškozený [REDAKCE] má v pravé ruce nějaký předmět, kterým je zřejmě jeho mobilní telefon. Po spoutání je ze záznamu rovněž patrné, že poškozený [REDAKCE] leží na zemi a v jednu chvíli (čas 21:14:43) k němu přichází obžalovaný [REDAKCE] a pravou nohou se dotýká poškozeného v oblasti jeho zad. Ze záznamu nicméně není zřejmé, že by obžalovaný do poškozeného kopnul. Z kamerového záznamu nelze ani učinit závěr, že by obžalovaný [REDAKCE] proti ležícímu poškozenému použil slzotvorný prostředek, nebo že by se fyzicky dostal s poškozeným do nějakého jiného kontaktu. Po uplynutí necelých deseti minut od svedení poškozeného na zem a jeho spoutání, je evidentní, že se poškozený [REDAKCE] sám snaží vstát ze země, následně přichází oba obžalovaní a usazují poškozeného do služebního vozidla. Z dalších důkazů, tedy výpovědí svědka a listin bylo soudem zjištěno, že oba policisté byli, [REDAKCE] svědkem [REDAKCE] zhodnoceni jako zcela bezproblémoví policisté, kteří si vždy plnili své povinnosti na velmi dobré úrovni. Tento svědek potvrzuje také obhajobu obžalovaných v tom smyslu, že policie měla informace o trestné činnosti v oblasti, kde policisté hlídkovali, při které pachatelé mohli používat dodávkové vozidlo typu [REDAKCE]. Svědek také popsal, že když vyhodnocoval úřední záznamy o použití donucovacích prostředků, shledal je důvodnými. Další slyšení svědci se nevyjadřovali přímo k zásahu obžalovaných proti poškozenému, ale až následnému skutkovému ději. Konkrétně svědek [REDAKCE] (poškozeného) popisoval, že se dostavil na místo policejního zákroku a komunikoval s obžalovaným [REDAKCE]. Uváděl, že policista se choval velmi odměřeně, nechtěl s ním komunikovat, ale přesto nakonec souhlasil s tím, že si z místa odvezl přívěsný vozík, který

byl původně zapřažen za vozidlem, které řídil poškozený. Své chování vůči policistovi označil za slušné. Naproti tomu svědek [REDAKCE] uvedl, že se [REDAKCE] choval arogantně, dokonce vůči policistovi [REDAKCE] [REDAKCE] používal [REDAKCE] a celkově dělal problémy při odtahování vozidla [REDAKCE] [REDAKCE]. Podle listinných důkazů, oba obžalovaní jako policisté zpracovali úřední záznamy, popisující důvod a způsob použití donucovacích prostředků proti poškozenému [REDAKCE]. Ani z jednoho z úředních záznamů ovšem vůbec není patrné, že by poškozený poté, co byl sveden na zem, zůstal téměř deset minut ležet spoutaný na zemi, než byl posazen do služebního vozu. Okresní soud v České Lípě proto učinil závěr, že policisté oprávněně měli v úmyslu provést dne 23.1.2016 kolem 21,00hod. kontrolu projíždějícího motorového vozidla značky [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] řízené poškozeným [REDAKCE] [REDAKCE]. Důvodem pro provedení kontroly byl jednak technický stav vozidla, neboť vozidlu nesvítilo jedno ze světel, ale nakonec i vědomost policistů o tom, že v oblasti, kde hlídkují, dochází k majetkově trestné činnosti při které pachatel nebo pachatelé užívají dodávkové vozidlo bílé barvy. Policisté, tedy oba obžalovaní podle názoru soudu důvodně předpokládali, že mohou nastat s kontrolovanou osobou problémy, když řidič vozidla, který viděl, že má zastavit na pokyn policistů, nereagoval a přestože mu nic zjevně nebránilo v tom, aby zastavil na okraji vozovky, pokračoval sice sníženou rychlostí, ale přesto nadále v jízdě a pouze rozsvítil varovná světla na vozidle. Obžalovaní proto pro zastavení vozidla zvolili variantu, že předjeli zastavované vozidlo a služebním vozidlem fakticky vytvořili překážku silničního provozu. V té době bylo na vozidle policie v činnosti světelné i zvukové výstražné zařízení. Soud je dále toho mínění, že i další zákrok, zejména realizovaný [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] byl sice velmi rychlý a razantní, ale přesto odpovídající situaci, kterou obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] na místě vyhodnotil. Soud jinými slovy uvěřil obhajobě obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] že velmi obezřetně přistupoval ke kontrole poškozeného, a když poškozený [REDAKCE] [REDAKCE] slovně žádal o možnost přejetí na jiné místo a současně pravou rukou manipuloval někde v prostoru, kde má vozidlo [REDAKCE] [REDAKCE] řadicí páku, rozhodl se obžalovaný pro fyzický zákrok proti poškozenému. Soud si je vědom toho, že zákrok byl velmi razantní a rychlý, ale na druhou stranu nelze podcenit, že se jednalo o noční dobu, silnici druhé třídy a obžalovaný měl objektivně povědomost o tom, že v oblasti kontroly dochází k páčání trestné činnosti a řidič kontrolovaného vozu zjevně nereagoval dobrovolně na předchozí pokyny k zastavení vozidla. Obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] těžko mohl spolehlivě během velmi krátkého časového okamžiku vyhodnotit, že poškozený [REDAKCE] [REDAKCE] skutečně nebude představovat pro něho ani pro druhého kolegu reálnou hrozbu, spočívající v tom, že by sahal pro zbraň, neboť ze záznamu z kamer je zřejmé, že poškozený měl skutečně v úmyslu vzít do ruky mobilní telefon a zřejmě chtěl uskutečnit hovor na tísňovou linku. V této souvislosti soud považuje za nutné uvést, že na jedné straně je jistě právem každého kontaktovat policii na tísňové lince, nicméně sám poškozený [REDAKCE] [REDAKCE] vypověděl, že při své jízdě viděl policisty ve služebním vozidle v obci [REDAKCE] poté si všiml majáku policejního vozidla, policejní vozidlo ho předjelo, a proto nepochybně viděl, že se jedná o standardní vozidlo užívané policií, v barvách policie a že oba členové posádky jsou policisté oblečení do běžných policejních uniforem. Z tohoto pohledu proto neměl mít poškozený žádné relevantní pochybnosti o tom, že je kontrolován skutečně policisty sloužící u Policie České republiky. Jak již bylo uvedeno výše, soud proto zákrok obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] i jeho

kolegy ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ směřující proti poškozenému ■■■■■ ■■■■■ který byl vytažen z vozidla a následně spoután považuje za sice razantní, ale odpovídající situaci na místě, kterou oba policisté vyhodnotili jako rizikovou. V tomto směru soud považuje požadavek policistů, aby si poškozený lehl na zem a byl spoután na zemi za takticky správný s ohledem na rozdílné fyzické proporce poškozeného a obžalovaných. Naproti tomu soud již nemůže akceptovat, jako správný postup policistů po spoutání poškozeného. Poškozený ■■■■■ ■■■■■ byl policisty zcela bezdůvodně ponechán ležet na zemi s rukama spoutanými za zády a podle mínění soudu nic nebránilo policistům v tom, aby poškozeného okamžitě usadili do služebního vozidla a poté vyčkali, až poškozený ■■■■■ ■■■■■ po použití slzotvorného prostředku, bude s nimi schopen komunikovat a budou s ním provedeny další nezbytné úkony. Obžalovaný ■■■■■ ■■■■■ se sice hájil tím, že poškozeného nechtěl zvedat sám, protože obžalovaný ■■■■■ ■■■■■ byl zasažen také slzotvorným prostředkem a musel si vypláchnout oči. Z kamerového záznamu je však patrné, že doba, po kterou poškozený ležel na zemi, byla zbytečně dlouhá a poškozený mohl být posazen do služebního vozidla policie v podstatě okamžitě poté, co si ■■■■■ ■■■■■ vypláchl oči. Koneckonců policisté mohli pomoci vypláchnout oči i poškozenému ■■■■■ ■■■■■ Naproti tomu však nebylo v průběhu dokazování prokázáno tvrzení obžaloby, že obžalovaný ■■■■■ ■■■■■ do ležícího a spoutaného poškozeného ■■■■■ ■■■■■ kopl a navíc mu opětovně nastříkal slzotvorný prostředek do obličeje. Obžaloba v tomto bodě obvinění vycházela zejména z tvrzení poškozeného ■■■■■ ■■■■■ a poukazovala i na záběry kamery umístěné ve služebním vozidle policie. Poškozený ■■■■■ ■■■■■ skutečně vypověděl, že ho policista, který ho vytáhl z vozidla (tj. obžalovaný ■■■■■ ■■■■■ později na zemi dvakrát nakopl a postříkal sprejem, ale podle objektivní lékařské zprávy neměl poškozený na zádech či boku žádné stopy po fyzickém násilí. Na záznamu z kamery služebního vozidla je vidět, že v jednom případě se obžalovaný ■■■■■ ■■■■■ přiblížil k ležícímu poškozenému a je vidět i pohyb nohy obžalovaného, ale v žádném případě tento pohyb nelze interpretovat jako kopnutí. Oba obžalovaní shodně uvedli, že do poškozeného ■■■■■ ■■■■■ nekopali ani jej fyzicky nenapadali. Oba také uvádí, že slzotvorný prostředek použil pouze obžalovaný ■■■■■ ■■■■■ na samém počátku zákroku proti poškozenému, když překonával jeho odpor při vytažení poškozeného z vozidla a při jeho poutání. Obžalovaný ■■■■■ ■■■■■ při konfrontaci s přehraným kamerovým záznamem připustil, že poškozeného „korigoval“ nohou, aby se nepohyboval. Takový kontakt mezi poškozeným a obžalovaným ■■■■■ ■■■■■ sice neodpovídá tvrzení obžaloby, že se jednalo o bezdůvodné kopnutí, ale okresní soud pochopitelně na druhou stranu nepovažuje ani takto zjištěné jednání obžalovaného ■■■■■ ■■■■■ za vhodné zejména z hlediska etických pravidel chování policisty vůči spoutané osobě ležící na zemi. Jak již bylo vyjádřeno výše v odůvodnění tohoto rozsudku, učinil soud závěr, že obžalovaní jako policisté zcela důvodně přistoupili ke kontrole vozidla respektive řidiče tohoto vozidla a protože vyhodnotili, že řidič tj. poškozený ■■■■■ ■■■■■ nechce spolupracovat a mohl by být potenciálně nebezpečný, použili proti němu donucovací prostředky a provedli rovněž zajištění poškozeného ve smyslu § 26 odst. 1 písmeno f) zákona číslo 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Soud proto na rozdíl od státního zástupce má za to, že použití donucovacích prostředků bylo oprávněné a zákonný byl i důvod zajištění ■■■■■ ■■■■■ Z dokazování před soudem plyne, že oba obžalovaní v souladu se zákonem i vnitřními předpisy provedli tzv. hláskou

službu, tj. informovali o svém zákroku i použití donucovacích prostředků. Poškozený [REDAKCE] byl poučen o možnost vyžádat si lékařské ošetření a této možnosti využil. Poškozený byl omezován na svobodě jen na dobu skutečně nutnou k dokončení všech administrativních úkonů souvisejících s jeho zajištěním i možnostmi obžalovaných jako policistů Obvodního oddělení Policie ČR v [REDAKCE]. Soud jinými slovy akceptoval obhajobu obou obžalovaných, že vše muselo být dokončeno až na služebně policie v [REDAKCE] protože policie nedisponuje žádnou verzí systému ETR, kterou by policisté mohli zpracovat mimo své oddělení tedy v terénu. Doba omezování osobní svobody poškozeného [REDAKCE] proto odpovídá potřebě jeho přemístění z místa faktického zákroku na oddělení v [REDAKCE] čas nutný pro příjezd rychlé záchranné služby, čas na ošetření touto službou a dále čas na ošetření lékařkou přímo na stanici. Samozřejmě obžalovaní měli povinnost vyhotovit příslušné listiny (zejména úřední záznam o zajištění osoby - poškozeného [REDAKCE] [REDAKCE] úřední záznamy o použití donucovacích prostředků a úřední záznam o průběhu hlídky) a teprve poté co s úředním záznamem o zajištění osoby a poučením byl prokazatelně seznámen poškozený [REDAKCE] [REDAKCE] mohl být z policie propuštěn. Pokud soud učinil závěr o oprávněnosti a důvodnosti zásahu policistů je pochopitelně adekvátní také to, že obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] nechal zajistit vozidlo poškozeného [REDAKCE] a rozhodl o jeho odtahování z pozemní komunikace, kde nepochybně tvořilo překážku provozu, neboť do doby jeho odtahu nebylo možné bezpečně projíždět po silnici II/260 v části obce [REDAKCE]. Okresní soud nedospěl k závěru, že obžalovaní úmyslně vyhotovili nepravdivé úřední záznamy popisující celou událost, ale současně byl učiněn závěr, že oba obžalovaní neuvedli do záznamů podstatnou okolnost spočívající v tom, že poškozený [REDAKCE] [REDAKCE] musel strpět, že po dobu necelých deseti minut ležel spoutaný na zemi na silnici pokryté zmrazky při teplotě kolem 0 °C. Proto okresní soud dospěl k závěru, že takové chování obžalovaných [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] jako policistů k poškozenému bylo nevhodné, zbytečné a hlavně v rozporu s pravidly zdvořilosti i zásadou přiměřenosti. Navíc pokud se takto obžalovaní jako policisté chovali, měli své jednání popsat a zdůvodnit v úředních záznamech, které ve věci sepsali, což neučinili. Tato zjištěná pochybení obou obžalovaných, nicméně Okresní soud v České Lípě nepovažuje za spáchání zažalovaných přečinů, ale jde nepochybně o jednání, které by mohlo být nadřízeným policistů vyhodnoceno, jako kázeňský přestupek. Podle § 50 odst. 1 zákona číslo 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, je kázeňským přestupkem, zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního. Je tedy patrné, že kázeňským přestupkem je myšleno jednání, jímž byly porušeny služební povinnosti, a přitom jde o jednání odlišné od trestného činu, od jednání majícího znaky přestupku podle zákona o přestupcích č. 200/1990 Sb., anebo od správního deliktu. Na řízení ve věcech služebního poměru dopadají ustanovení § 169 až § 196 citovaného zákona číslo č. 361/2003 Sb., kde je konkrétně v § 186 až 189 upraveno řízení o kázeňském přestupku a o jednání, které má znaky přestupku ve smyslu zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Podle § 186 odst. 10 zákona číslo 361/2003 Sb. lze kázeňský trest za kázeňský přestupek uložit nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, a nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo. Z dikce tohoto ustanovení plyne, že pro ukládání kázeňských trestů

je odlišný režim v případě, že jde o kázeňský přestupek, který je vymezen ustanovením § 50 zákona číslo 361/2003 Sb., a o jednání, jež má znaky přestupku podle zákona číslo 200/1990 Sb., o přestupcích. Na základě takto odlišně a výslovně upravených dvou forem jednání, pro něž se ukládají kázeňské tresty, je nutné též vykládat i ustanovení § 186 odst. 10 zákona číslo 361/2003 Sb., které upravuje prekluzivní dobu jinak u kázeňského přestupku a jinak u jednání, které má znaky přestupku. Citovaný zákon jinými slovy obsahuje speciální úpravu prekluzivní doby vztahující se výhradně ke kázeňskému přestupku. Promlčecí doba se u kázeňského přestupku proto, v případě objektivní lhůty určené dobou jednoho roku ode dne kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo, nepřerušuje po dobu, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení, neboť tato podmínka na kázeňský přestupek nedopadá, a běží po dobu jednoho roku bez tohoto přerušení od okamžiku, kdy se skutek stal.

V posuzované věci k jednání obžalovaných [REDAKCE] a [REDAKCE] došlo dne 23.1.2016 a proto jim bylo možné kázeňský trest za předpokládaný kázeňský přestupek uložit nejpozději do 23.1.2017. Vzhledem k tomu, že se tak nestalo, dnem 23.1.2017 uplynula zákonem uvedená doba a přestupek je již od uvedeného data promlčen. Z důvodu promlčení není možné věc k takovému projednání Policií České republiky postupovat, ale okresní soud postupoval tak, že oba obžalované obžaloby zprostil ve smyslu § 226 písm. b) trestního řádu neboť v žalobním návrhu označený skutek nebyl shledán trestným činem.

V rámci adhezního řízení se s nároky na náhradu škody připojili řádně a včas poškození [REDAKCE]. Oba poškození sice vyčíslili nároky na náhradu škody, které podrobně zdůvodnili, nicméně s ohledem na zprošťující výrok, musel soud postupovat ve smyslu § 229 odst. 3 trestního řádu a poškozené odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení: Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do **osmi dnů** ode dne jeho doručení k Okresnímu soudu v České Lípě, o kterém by pak rozhodoval Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci.

Odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů od doručení opisu rozsudku nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně, podle § 251 trestního řádu, také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Odvolání je třeba zaslat ve trojím vyhotovení. Toto právo nenáleží osobám, které se ho výslovně vzdaly.

V České Lípě dne 25. května 2017

Mgr. Milan Venc, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Eva Tichá

U s n e s e n í

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 11. října 2017 v trestní věci obžalovaných [REDAKCE] nar. [REDAKCE] a [REDAKCE], nar. [REDAKCE], o odvolání státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci a poškozeného [REDAKCE], proti rozsudku Okresního soudu v České Lípě ze dne 25. května 2017, č. j. 2 T 41/2016-369, **t a k t o :**

- I. Podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. ř. se napadený rozsudek **z r u š u j e** a podle § 259 odst. 1 tr. ř. se věc **v r a c í** soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.
- II. Podle § 253 odst. 1 tr. ř. se odvolání poškozeného **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byli obžalovaný [REDAKCE] a obžalovaný [REDAKCE] podle § 226 písm. b) tr. ř., zproštěni obžaloby pro skutek spočívající v tom, že dne 23. 1. 2016 v 21:00 hodin na silnici II/260 v obci [REDAKCE] v části obce [REDAKCE] okres Česká Lípa, ve vzdálenosti cca 100 metrů východně od budovy bez čísla popisného, stojící na stavební parcele č. [REDAKCE] katastrálním území [REDAKCE] jako příslušníci Policie České republiky, v době služby, při dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu, poté, co za účelem provedení silniční kontroly zastavili motorové vozidlo zn. [REDAKCE] barvy, s přívěsným vozíkem, na kterém nesvítilo pravé zadní světlo, [REDAKCE] přistoupil ke dveřím řidiče tohoto vozidla a tyto dveře otevřel a v té chvíli řidič vozidla [REDAKCE] uchopil pravou rukou mobil a chtěl volat na linku 158 a [REDAKCE] jej ihned silou chytil za krk a za použití hmatů a chvatů se jej snažil z vozidla vytáhnout, v úmyslu zabránit mu v telefonování a neoprávněně omezit jeho osobní svobodu, přestože [REDAKCE] v té době pouze seděl v klidu na sedadle řidiče, nedopouštěl se žádného protiprávního jednání, nikoho a nic neohrožoval, proti nikomu neútočil a ani se nesnažil z místa kontroly odjet, jen v rukou před svým tělem držel svůj mobilní telefon, což oba uvedení policisté dobře viděli a když se [REDAKCE] nedařilo pošk. [REDAKCE] z vozidla vytáhnout, neboť byl připoután bezpečnostním pásem a odtahoval svoji ruku s mobilním telefonem od [REDAKCE], stříkl [REDAKCE] do obličeje slzotvorný prostředek a dále se jej snažil z vozidla vytáhnout, což se mu nakonec podařilo a [REDAKCE] který přestože situaci viděl a byl si vědom toho, že není dán zákonný důvod k užití donucovacích prostředků a k omezení osobní svobody poškozeného, [REDAKCE] v protiprávním jednání nijak nezamezil a poté, co [REDAKCE] vytáhl pošk. [REDAKCE] z vozidla ven a

poškozený v klidu stál s rukama zdviženýma nad hlavou a bez fyzického odporu, uchopil [redacted] poškozeného [redacted] za část těla a za pomoci hmatů a chvatů jej společně s [redacted] svedli na zem a spoutali jej, kdy při poutání poškozenému [redacted] do obličeje neoprávněně stříkl slzotvorný prostředek, přestože [redacted] před tím byl v klidu, nedopouštěl se žádného protiprávního jednání, nikoho neohrožoval, proti nikomu neútočil a ani se nesnažil z místa kontroly vzdálit, jen v rukou držel svůj mobilní telefon a poté, co již byl poškozený [redacted] na zemi spoután a pasivně ležel a nekladl žádný odpor, k němu po několika minutách kolem 21.14 hod. přistoupil [redacted] a bez důvodu ležícího a spoutaného pošk. [redacted] nakopl nohou do zad a dále mu opět nastříkal slzotvorný prostředek do obličeje a poškozeného oba obvinění při zákroku nechali ležet a klečet spoutaného více než [redacted] minut na sněhu, v mrazu, na zasněžené silnici, na kraji jízdní dráhy vozidel, kde jej v důsledku špatné viditelnosti snadno mohlo přehlédnout motorové vozidlo a přejet jej, přičemž následně si zdravotní stav vzniklý zásahem obviněných proti pošk. [redacted] vynutil ošetření a v důsledku protiprávního postupu policistů musela [redacted] [redacted] vynaložit na ošetření [redacted] celkem 3.663,- Kč, a dále obvinění zajistili vozidlo [redacted] a dali toto vozidlo z místa odtáhnout, přičemž za tento nedůvodný odtah vozidla musel [redacted] zaplatit 3.352,- Kč a oba obvinění policisté poškozeného [redacted] dne 23.1.2016 v 21:11 hodin zajistili podle § 26 odst. 1 písm. f) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen ZOP) po dobu více než tři hodin až do 00:20 hodin dne 24.1.2016, ačkoli k tomu nebyly zákonné důvody, čímž jej neoprávněně omezili na osobní svobodě a neumožnili mu volný pohyb, přestože věděli, že k takovému omezení osobní svobody nebyly dány zákonné důvody a že zajištění je nezákonné a nepřiměřené, a poté v budově Obvodního oddělení [redacted] vyhotovili úmyslně nepravdivé úřední záznamy o zajištění [redacted] a úřední záznamy o použití donucovacího prostředku proti [redacted] a učinili další úkony, přičemž nepravdivě do listin a do hlášení uvedli, že bylo podezření, že řidič sahá vedle sebe pro zbraň a že se [redacted] aktivně policistům bránil a chtěl z místa kontroly odjet, a proto byly použity donucovací prostředky, aby zakryli svá pochybení, ačkoli ve skutečnosti poškozený měl v ruce jen mobilní telefon a nikoli zbraň, což policisté viděli, a takto jednali v rozporu s předpisy upravujícími podmínky pro užití donucovacího prostředku, kdy podle § 53 odst. 1 ZOP může policista použít donucovací prostředky pouze k ochraně bezpečnosti své osoby, jiné osoby, nebo k ochraně veřejného pořádku, přičemž policista je povinen použít pouze takový donucovací prostředek, který je nezbytný k překonání odporu nebo útoku osoby, proti níž zakročuje, ačkoli ve skutečnosti nebyla ohrožena bezpečnost obviněných policistů ani jiné osoby, ani nebyl ohrožen veřejný pořádek, a v rozporu s § 9 ZOP, kdy je policista povinen při plnění úkolů policie dodržovat pravidla zdvořilosti a dbát cti, vážnosti a důstojnosti osob i své vlastní, kdy zejména [redacted] nešetřil důstojnost a lidská práva [redacted] a v rozporu se zásadou přiměřenosti, kdy podle § 11 písm. a, c) ZOP musí policista dbát na přiměřenost postupu tak, aby žádné osobě v důsledku jejich postupu nevznikla bezdůvodná újma a dále aby případný zásah do práv a svobod osob, vůči nimž úkon směřuje, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného úkolu, a dále jednali v rozporu s § 45 odst. 1 písm. a), i) zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků ozbrojených sborů, kdy příslušník je povinen dodržovat služební kázeň a chovat se a jednat tak, aby neohrožil dobrou pověst bezpečnostního sboru, kdy kopání do spoutané ležící osoby, která nekladla odpor a

další popsané jednání není v souladu se zákonem, čímž měli spáchat přečin omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 tr. zákoníku a přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Podle § 22i odst. 3 tr. ř. byli poškozeni [REDAKCE] odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolání státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci (dále jen státní zástupce) a poškozený [REDAKCE]. Odvolání byla podrobně písemně zdůvodněna, v případě poškozeného prostřednictvím jeho zmocněnce JUDr. Oldřicha Beneše.

Odvolání státního zástupce bylo podáno v neprospěch obou obžalovaných. Státní zástupce považuje za stěžejní důkaz v této trestní věci videozáznam ze zadní kamery policejního služebního automobilu. U hlavního líčení byl sice záznam promítán, ale bylo zřejmé, že záběry jsou nezřetelné a tmavé. Přitom bylo možné záznam upravit rozšířením, nastavením rychlosti a zvýšením jasu. Takto upravený záznam nyní státní zástupce poskytl k promítnutí a má za to, že daný důkaz by měl být zopakován, aby se potvrdilo chování obžalovaných vůči poškozenému. Dále státní zástupce namítá, že hodnocení provedených důkazů, které učinil soud prvního stupně, je zatíženo logickými vadami. Odvolací soud je orgánem, který je legitimován posoudit, zda způsob hodnocení důkazů odpovídá požadavkům na spravedlivé rozhodnutí, tedy zda napadený rozsudek je či není zákonný. Podle názoru státního zástupce se soud prvního stupně zaměřil jen na hledání pochybností o vině obžalovaných a jeho pohled není objektivní, přičemž soud používá nekorektní argumentaci. To je patrné například z označení kopu do zad poškozeného, který soud evidentně zlehčuje, i skutečnosti, jak soud pohlíží na obavy poškozeného, který se oprávněně obával, že by mohlo dojít k přejetí jeho těla. Státní zástupce zastává stanovisko, že použití donucovacích prostředků vůči poškozenému nebylo oprávněné a nebylo přiměřené. Z videozáznamu je patrné nastavení nohy obžalovaného [REDAKCE] proti zadům poškozeného, který se pohne a obžalovaný též drží v ruce tmavý předmět, z čeho lze dovodit, že opět došlo k použití slzotvorného prostředku vůči poškozenému. Poškozený [REDAKCE] líčil celou událost několikrát, vždy podrobně a naprosto shodně, jde o řádného občana a z videozáznamu je zřejmé, že donucovací prostředky byly proti poškozenému použity téměř okamžitě po zastavení vozidla. Poškozený nekladl aktivní odpor, držel v ruce mobilní telefon, nezavíral postranní okénko, s řadící pákou nemanipuloval a úřední záznam, který byl o celé události sepsán obžalovaným [REDAKCE] je tendenční s úmyslem legalizovat průběh zákroku. Obžalovaný [REDAKCE] musel vidět svítit mobilní telefon v ruce poškozeného a jeho počínání spíše nasvědčuje snaze zamezit poškozenému uskutečnit telefonický rozhovor a vybít si na něm zlost. Nakonec slzotvorný prostředek i kop do těla poškozeného obžalovaný použil v době, kdy byl poškozený již zcela bezvládný a spoutaný ležel na silnici. Takové ponižující jednání je v rozporu se základními právy každého člověka a takové jednání je třeba posoudit jako přečin zneužití pravomoci úřední osoby ve smyslu § 329 tr. zákoníku. Státnímu zástupci vadí, že soudce JUDr. Milan Vencel v posledních šesti letech nevydal odsuzující rozsudek v trestních věcech týkajících se příslušníků Policie ČR (což v odvolání jmenovitě uvádí). Jinak v závěru odvolání státní zástupce uvedl, že by souhlasil se zprošťujícím

výrokem ohledně obžalovaného [REDAKCE] ovšem z důvodu § 226 písm. c) tr. ř. Státní zástupce navrhl, aby krajský soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

V odvolání poškozeného se uvádí, že podle poškozené se obžalovaný [REDAKCE] dopustil trestné činnosti a soud prvního stupně provedené důkazy hodnotil jednostranně a nebral v úvahu shodné výpovědi poškozeného, který vždy tvrdil, že okamžitě nezastavil na výzvu policistů, protože měl ztížený výhled a chtěl zastavit po ujetí několika málo desítek metrů na přehlednějším úseku silnice. Rozhodně popřel, že by se snažil policistům ujet a viditelně držel v pravé ruce mobilní telefon, neboť si chtěl ověřit, zda se skutečně jedná o Policii České republiky. V případě, že obžalovaní budou uznáni vinnými, trvá poškozený na tom, aby jim byla uložena povinnost uhradit mu vzniklou škodu.

Krajský soud z podnětu podaného odvolání v neveřejném zasedání věc projednal, přičemž podle § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost zprošťujícího výroku napadeného rozsudku, i správnost postupu řízení, které mu předcházelo a dospěl k následujícím závěrům:

Nejprve k odvolání státního zástupce. V dosavadním řízení krajský soud nezjistil zásadních procesních pochybení, pokud jde o zajištění práv obžalovaných, zejména jejich práva na obhajobu a vcelku lze učinit závěr, že soud prvního stupně provedl rozsáhlé dokazování, i když krajský soud má za to, že bude třeba provést důkaz navržený v odvolacím řízení státním zástupcem, který poskytl soudním orgánům zřetelnější záznam kamerového systému umístěného v zadní části služebního vozidla Policie ČR. Krajský soud se seznámil s tímto záznamem a považuje za nutné, aby se k tomuto důkazu vyjádřily obě strany při hlavním líčení. Obžalovaní byli sice velmi podrobně vyslechnuti znovu před soudem prvního stupně, ale bude nutné, aby se vyjádřili i k některým úkonům, které jsou patrné ze záznamu na DVD kompaktního (časový sled události, chování obžalovaného [REDAKCE] zejména na počátku konfliktu a poté, co již poškozený ležel spoutaný na silnici).

Soud prvního stupně sice bral do úvahy fotografickou dokumentaci ve svazku č. 2 spisového materiálu, kdy fotografie dokumentují jednotlivé fáze události, ale podle názoru krajského soudu bude nutné seznámit se se záznamem, který státní zástupce předložil, neboť jde o ucelený pohled na chování policistů. Z odůvodnění napadeného rozsudku zatím lze dovodit, že soud prvního stupně některé okolnosti vyplývající z neměnné výpovědi poškozeného [REDAKCE] nebere za prokázané, jeví se, že věří údaji obžalovaného [REDAKCE] o údajném pohybu pravé ruky poškozeného do střední části vnitřku motorového vozidla, přičemž ze záznamu není nic takového patrné a pohyb nohy vůči zadům poškozeného ležícího již na vozovce soud označil za „korigování“ zřejmě polohy poškozeného a k použití slzotvorného prostředku v této části události se ani nevyjadřuje. Soud prvního stupně po zhodnocení dosud provedených důkazů v podstatě dospěl k závěru, že použití donucovacích prostředků ze strany obžalovaných sice nebylo zcela v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o policii, ale má za to, že by se mohlo jednat o kázeňské provinění, které již z důvodu promlčení nelze projednat. Tento závěr soudu prvního stupně zatím nelze akceptovat a krajský soud jej považuje za předčasný. Soud prvního stupně se též podrobněji nezabýval účastí obžalovaného [REDAKCE] na celé věci. Je evidentní, že role jmenovaného byla značně pasivní, jednotlivé úkony vůči poškozenému aktivně prováděl obžalovaný [REDAKCE]

■ a pochybení obžalovaného ■ by spíše spočívalo v tom, že nezmírnil chování spoluobžalovaného v době, kdy již poškozený byl spoután a ležel několik minut na silnici. Ze záznamu události je patrné, že počátek události nemohl obžalovaný ■ dost dobře sledovat, neboť stál na druhé straně motorového vozidla poškozeného. Nakonec i státní zástupce se přiklání v podaném odvolání k názoru, že by obžalovaný měl být zproštěn obžaloby, byť z jiného důvodu.

Soud prvního stupně provedl sice obsáhlé dokazování, ale bude nutné toto dokazování doplnit (případně i o další důkazy, jejichž provedení by si situace vyžádala), a to seznámením se se zpomaleným a zjasněným záznamem z kamerového systému. Poté bude rozsah dokazování odpovídat zásadě stanovené v § 2 odst. 5 tr. ř. Pak bude mít soud prvního stupně možnost znovu zhodnotit provedené důkazy, zabývat se věrohodností výpovědi poškozeného ■ v souvislosti s doplněným dokazováním a pak teprve učinit závěr o chování obžalovaného ■ o podílu na incidentu ze strany obžalovaného ■ a o nutnosti případného trestního postihu obou obžalovaných. Zatím se krajský soud nemohl ztotožnit se skutkovými závěry a právním posouzením, jak jej učinil soud prvního stupně. Teprve po řádném zhodnocení provedených důkazů může soud prvního stupně rozhodnout, zda počínání obou obžalovaných bylo odpovídající dané situaci a zda je třeba uplatnit trestní odpovědnost za jejich jednání. V případě zprošťujícího rozsudku nemůže odvolací soud rozhodnout jinak, než napadený rozsudek zrušit podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. ř. a podle § 259 odst. 1 tr. ř. vrátit věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, přičemž bude nutné, aby soud prvního stupně doplnil provedené dokazování, jak je výše naznačeno a v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř. znovu hodnotil provedené důkazy. Pak teprve bude možné popsat spolehlivě skutkový děj a řádně věc posoudit po právní stránce.

K odvolání poškozeného pak krajský soud uvádí, že z obsahu jeho odůvodnění lze jednoznačně dovodit, že odvolání směřuje proti zprošťujícímu výroku napadeného rozsudku. Podle § 246 odst. 1 písm. d) tr. ř. poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, může podat odvolání proti rozsudku jen pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy nebo vydání bezdůvodného obohacení. Poškozenému tudíž zákon neumožňuje podat účinně odvolání proti výroku o vině či nevině obžalovaných a takové odvolání je třeba zamítnout, jako podané osobou neoprávněnou ve smyslu § 253 odst. 1 tr. ř.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný.

V Liberci dne 11. října 2017

JUDr. Dagmar Š í d o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Klokočnicková

Kristýna
Klokočnicková

Digitálně podepsal Kristýna Klokočnicková
DN: c=CZ, 2.5.4.97=NTRCZ-00215708,
o=KRAJSKÝ SOUD V ÚSTÍ NAD LABEM [IČ
00215708], ou=pobočka Liberec, ou=524,
cn=Kristýna Klokočnicková,
sn=Klokočnicková, givenName=Kristýna,
serialNumber=P325412, title=zapisovatelka
Datum: 2017.10.16 10:13:24 +02'00'

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v České Lípě rozhodl samosoudcem Mgr. Milanem Venclem, v hlavním líčení konaném dne 24. ledna 2018 v České Lípě,

takto:

Obžalovaní

1. [redacted] narozený [redacted] příslušník Policie ČR, ve služebním poměru od [redacted] zařazený na Krajském ředitelství policie hlavního města Prahy, Služba kriminální policie a vyšetřování,
2. [redacted] narozený [redacted] ve služebním poměru u Policie ČR od [redacted]

se podle § 226 písm. písm. b) trestního řádu zprošťují obžaloby, kterou jim bylo kladeno za vinu, že

dne 23. 1. 2016 v 21:00 hodin na silnici II/260 v obci [redacted], v části obce [redacted] okres Česká Lípa, ve vzdálenosti cca 100 metrů východně od budovy bez čísla popisného, stojící na stavební parcele č. [redacted] katastrálním území [redacted] jako příslušníci Policie České republiky, v době služby, při dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu, poté, co za účelem provedení silniční kontroly zastavili motorové vozidlo zn. [redacted] barvy, s přívěsným vozíkem, na kterém nesvítilo pravé zadní světlo, [redacted] přistoupil ke dveřím řidiče tohoto vozidla a tyto dveře otevřel a v té chvíli řidič vozidla [redacted] uchopil pravou rukou mobil a chtěl volat na linku 158 a [redacted] jej ihned silou chytil za krk a za použití hmatů a chvatů se jej snažil z vozidla vytáhnout, v úmyslu zabránit mu v telefonování a neoprávněně omezit jeho osobní svobodu, přestože [redacted] v té době pouze seděl v klidu na sedadle řidiče, nedopouštěl se žádného protiprávního jednání, nikoho a nic neohrožoval, proti nikomu neútočil a ani se nesnažil z místa kontroly odjet, jen v rukou před svým tělem držel svůj mobilní telefon, což

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Tichá.

oba uvedení policisté dobře viděli a když se [redacted] nedařilo pošk. [redacted] z vozidla vytáhnout, neboť byl připoután bezpečnostním pásem a odtahoval svoji ruku s mobilním telefonem od [redacted], stříkl [redacted] do obličeje slzotvorný prostředek a dále se jej snažil z vozidla vytáhnout, což se mu nakonec podařilo a [redacted] [redacted] který přestože situaci viděl a byl si vědom toho, že není dán zákonný důvod k užití donucovacích prostředků a k omezení osobní svobody poškozeného, [redacted] v protiprávním jednání nijak nezamezil a poté, co [redacted] vytáhl pošk. [redacted] z vozidla ven a poškozený v klidu stál s rukama zdviženýma nad hlavou a bez fyzického odporu, uchopil [redacted] poškozeného [redacted] za část těla a za pomoci hmatů a chvatů jej společně s [redacted] svedli na zem a spoutali jej, kdy při poutání poškozenému [redacted] do obličeje neoprávněně stříkl slzotvorný prostředek, přestože [redacted] před tím byl v klidu, nedopouštěl se žádného protiprávního jednání, nikoho neohrožoval, proti nikomu neútočil a ani se nesnažil z místa kontroly vzdálit, jen v rukou držel svůj mobilní telefon a poté, co již byl poškozený [redacted] na zemi spoután a pasivně ležel a nekladal žádný odpor, k němu po několika minutách kolem 21.14 hod. přistoupil obv. [redacted] a bez důvodu jej ležícího a spoutaného pošk. [redacted] nakopl nohou do zad a dále mu opět nastříkal slzotvorný prostředek do obličeje a poškozeného oba obvinění při zákroku nechali ležet a klečet spoutaného poškozeného více než [redacted] minut na sněhu, v mrazu, na zasněžené silnici, na kraji jízdní dráhy vozidel, kde jej v důsledku špatné viditelnosti snadno mohlo přehlédnout motorové vozidlo a přejet jej, přičemž následně si zdravotní stav vzniklý zásahem obviněných proti pošk. [redacted] i vynutil ošetření a v důsledku protiprávního postupu policistů musela [redacted] [redacted] vynaložit na ošetření [redacted] celkem 3 663 Kč a dále obvinění zajistili vozidlo [redacted] a dali toto vozidlo z místa odtáhnout, přičemž za tento nedůvodný odtah vozidla musel [redacted] zaplatit 3 352 Kč a oba obvinění policisté [redacted] dne 23. 1. 2016 v 21:11 hodin poškozeného zajistili podle § 26 odst. 1 písm. f) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen ZOP) po dobu více než tří hodin až do 00:20 hodin dne 24. 1. 2016, ačkoli k tomu nebyly zákonné důvody, čímž jej neoprávněně omezili na osobní svobodě a neumožnili mu volný pohyb, přestože věděli, že k takovému omezení osobní svobody nebyly dány zákonné důvody a že zajištění je nezákonné a nepřiměřené a poté v budově Obvodního oddělení [redacted] na adrese [redacted] vyhotovili úmyslně nepravdivé úřední záznamy o zajištění [redacted] a úřední záznamy o použití donucovacího prostředku proti [redacted] a učinili další úkony, přičemž nepravdivě do listin a do hlášení uvedli, že bylo podezření, že řidič sahá vedle sebe pro zbraň a že se [redacted] [redacted] aktivně policistům bránil a chtěl z místa kontroly odjet, a proto byly použity donucovací prostředky, aby zakryli svá pochybení, ačkoli ve skutečnosti poškozený měl v ruce jen mobilní telefon a nikoli zbraň, což policisté viděli a takto jednali v rozporu s předpisy upravujícími podmínky pro užití donucovacího prostředku, kdy podle § 53 odst. 1 ZOP může policista použít donucovací prostředky pouze k ochraně bezpečnosti své osoby, jiné osoby, nebo k ochraně veřejného pořádku, přičemž policista je povinen použít pouze takový donucovací prostředek, který je nezbytný k překonání odporu nebo útoku osoby, proti níž zakročuje, ačkoli ve skutečnosti nebyla ohrožena bezpečnost obviněných policistů ani jiné osoby, ani nebyl ohrožen veřejný pořádek a v rozporu s § 9 ZOP, kdy je policista kdy povinen při plnění úkolů policie dodržovat pravidla zdvořilosti a dbát cti, vážnosti a důstojnosti osob i své vlastní, kdy zejména [redacted] nešetřil důstojnost a lidská práva [redacted] a v rozporu se zásadou přiměřenosti, kdy podle § 11 písm. a, c) ZOP musí policista dbát na přiměřenost postupu, tak, aby žádné osobě v důsledku jejich postupu nevznikla bezdůvodná újma a dále aby případný zásah do práv a svobod osob, vůči nimž úkon směřuje, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného úkolu a dále jednali v rozporu s § 45 odst.

1 písm. a), i) zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků ozbrojených sborů, kdy příslušník je povinen dodržovat služební kázeň a chovat se a jednat tak, aby neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru, kdy kopání do spoutané ležící osoby, která nekladla odpor a další popsané jednání není v souladu se zákonem,

tedy, že by

- a) jinému bez oprávnění bránili užívat osobní svobody,
- b) jako úřední osoby v úmyslu opatřit sobě a jinému neoprávněný prospěch vykonávali svoji pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu,

čímž měli spáchat

- a) přečin omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 trestního zákoníku
- b) přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem,

Podle § 229 odst. 3 trestního řádu se poškození [redacted] trvale bytem [redacted] a [redacted], adresa pro účely doručování [redacted] s uplatněnými nároky na náhradu škody, odkazují na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v České Lípě v posuzované trestní věci již jednou rozhodl a to konkrétně rozsudkem ze dne 25. 5. 2017 č.j. 2 T 41/2016-369, kterým byli obžalovaní [redacted], narozený dne [redacted] zproštěni obžaloby státního zástupce ve smyslu § 226 písm. b) trestního řádu. Proti tomuto rozsudku podali státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci a poškozený [redacted] odvolání, které bylo předloženo krajskému soudu. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci usnesením ze dne 11. 10. 2017, č. j. 31 To 288/2017-406 citovaný rozsudek okresního soudu zrušil ve smyslu § 258 odst. 1 písm. b), písm. c) trestního řádu v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Dalším výrokem krajský soud podle § 253 odst. 1 trestního řádu zamítl odvolání poškozeného. Odvolací soud ve svém rozhodnutí zrekapituloval rozsudek soudu prvního stupně i odvolací námitky státního zástupce a poškozeného. Věc uzavřel tak, že soud prvního stupně provedl sice obsáhlé dokazování, ale přesto je třeba dokazování ještě doplnit o zřetelnější záznam z kamerového systému ze služebního vozidla policie předložený státním zástupcem k podanému odvolání. Až poté bude podle odvolacího soudu rozsah dokazování odpovídat zásadě stanovené v § 2 odst. 5 trestního řádu. Následně bude mít soud prvního stupně možnost znovu zhodnotit provedené důkazy, zabývat se věrohodností výpovědi poškozeného [redacted] v souvislosti s doplněným dokazováním a pak teprve učinit závěr o chování obžalovaného [redacted] a o podílu na incidentu ze strany obžalovaného [redacted]. Tím bude možné popsat spolehlivě skutkový děj a řádně věc posoudit po právní stránce. Okresní soud v České Lípě proto konal po zrušujícím rozhodnutí odvolacího soudu nové hlavní líčení, ve kterém zcela v intencích závěrů krajského soudu doplnil dokazování přehráním zpomaleného záznamu z kamery služebního vozu policie a zjistil, že procesní strany nemají žádné jiné nové návrhy na doplnění dokazování. Poté okresní soud nově hodnotil

veškeré důkazy provedené před tímto soudem před i po rozhodnutí odvolacího soudu a opětovně ve věci rozhodl.

2. Obžalovaní [REDAKCE] shodně uvedli, že se nedopustili trestné činnosti, která jim byla obžalobou kladena za vinu. Konkrétně obžalovaný [REDAKCE] při hlavním líčení vypověděl, že v lednu 2016 sloužil společně noční službu s kolegou [REDAKCE]. Při hlídkové činnosti v [REDAKCE] si všiml vozidla [REDAKCE] s přívěsným vozíkem, kterému nesvítlo jedno světlo. Jako řidič služebního vozidla vyjel za řidičem a na vhodném místě pomocí rozsvíceného výstražného zařízení s nápisem „Stop policie“ řidiči dával výzvu k zastavení, a protože řidič nereagoval, přidal i výstražné zvukové zařízení. Řidič vozidla po určité době rozsvítil výstražná světla, ale nezastavil a pokračoval v jízdě. Obžalovaný dále uvedl, že se rozhodl kontrolované vozidlo předjet a zastavit ho, což učinil. Po zastavení vystoupil z auta a společně s kolegou přicházel k zastavenému vozidlu. Vozidlo bylo zastaveno na neosvětleném místě, a protože měl povědomost o tom, že v okolí docházelo ke krádežím z rekreačních chalup, přistupoval ke kontrolovanému vozidlu obezřetně. První slova řidiče byla, že se na místě kontrole nepodrobí. Proto předpokládal, že řidič může chtít z místa odjet. V tu dobu také řidič sahal pravou rukou do prostoru řadicí páky. Obžalovaný v této souvislosti vypověděl, že nabyl dojmu, že by zde řidič mohl mít uloženou nějakou zbraň. Proto jeho chování vyhodnotil jako ohrožující a rozhodl se, že zasáhne za použití donucovacích prostředků. Vzhledem k tomu, že byl řidič – poškozený [REDAKCE] připoután, byl zákrok komplikovaný. I když řidiče vyzýval, aby se odpoutal tak ten naopak neustále po něčem sahal. Proto pro překonání odporu použil slzotvorný prostředek, odpoutal poškozeného a vytáhl ho ven z vozidla pomocí donucovacích prostředků. Venku poškozeného vyzýval, aby si lehl na zem, kde mu měla být přiložena služební pouta, ale to [REDAKCE] odmítl. Z tohoto důvodu opětovně použil donucovací prostředky, poškozeného svedl na zem a zde mu nasadil služební pouta. V tuto chvíli byl řidič [REDAKCE] zajištěn ve smyslu § 26 odst. 1 písm. f) Zákona o policii. Obžalovaný dále vypověděl, že když použil slzotvorný prostředek tak se účinky projeví nejen na poškozeném, ale sám byl rovněž zasažen a měl proto sníženou schopnost orientace. Z tohoto důvodu si vypláchl obličej a následně splnil i svoji hlásnou povinnost. Mimo jiné také kontaktoval tísňovou linku 158 a zjišťoval, zda na tuto linku poškozený [REDAKCE] telefonoval. Po určité době byla poškozenému [REDAKCE] přivolána záchranná služba, která ho převezla na Obvodní oddělení Policie ČR [REDAKCE] v doprovodu policisty [REDAKCE]. Obžalovaný dále vypověděl, že zůstal na místě zásahu, protože přivolal odtahovou službu, neboť vozidlo poškozeného tvořilo na odlehlém místě překážku na pozemní komunikaci. Později se na místo zákroku dostavil svědek [REDAKCE], který se dotazoval na důvod zákroku a následně žádal, aby mu byl vydán přívěsný vozík jeho [REDAKCE]. Obžalovaný zdůraznil, že přestože se svědek choval arogantně a také vyhrožoval, tak přistoupil k tomu, že mu vydal přívěsný vozík a otaženo bylo pouze motorové vozidlo. Na obvodním oddělení v [REDAKCE] vyhotovil nezbytné listiny, zejména úřední záznam o zajištění osoby. Poté co s úředním záznamem byl seznámen poškozený, bylo mu umožněno, aby z policejního oddělení odešel. K doplňujícím dotazům obžalovaný [REDAKCE] vypověděl, že proti poškozenému [REDAKCE] použil slzotvorný prostředek uvnitř vozidla a dále i venku mimo vozidlo. Rozhodně si nevybavuje, že by slzotvorný prostředek použil jeho kolega a nepamatuje si, že by poškozeného nějakým způsobem kopl, či ho fyzicky napadl. Pokud by tomu tak bylo, měl by poškozený na těle stopy zranění, které by našel ošetřující lékař. Obžalovaný také uvedl, že si poškozený stěžoval na dýchací potíže, což je po použití slzotvorného prostředku běžné a proto byl kolegou [REDAKCE] poučen, aby dýchal pomalu a v klidu. V okamžiku kdy se poškozený [REDAKCE] sám zvedal ze země, byl umístěn do služebního vozidla, a tam byl podroben dechové zkoušce a dále byl ztotožněn. Obžalovaný rovněž vypověděl, že nebylo jeho úmyslem poškozeného nechat ležet na zemi, ale vše vyplynulo ze sledu

událostí. Místo kde poškozený ležel, nebylo osvětlené, ale podle názoru obžalovaného poškozený [REDAKCE] nebyl ohrožován případně projíždějícími vozidly. Bylo to dáno tím, že místo bylo relativně úzké a příjíždějící vozidlo by bylo vidět z velké dálky. Navíc zde stálo služební vozidlo policie, které bylo rozsvícené a rozblikané. Obžalovaný na konkrétní dotaz zopakoval, že on ani kolega [REDAKCE] poškozeného nekopli. K dalším podrobným dotazům obžalovaný vypovídal, že neví po jakém předmětu či zbrani mohl poškozený [REDAKCE] ve vozidle sahat, ale snažil se mu zabránit, aby tak učinil. Na tísňové lince skutečně zjišťoval, zda se poškozený [REDAKCE] dovolal, protože někdy během zákroku tuto skutečnost poškozený tvrdil. Vozidlo poškozeného tvořilo překážku silničního provozu, a proto se rozhodl, že jej nechá odtáhnout. Následně policie vozidlo nijak nezajišťovala. Poškozený si své vozidlo mohl vyzvednout po propuštění na odstavném parkovišti. První komunikace s poškozeným před použitím donucovacích prostředků byla v řádu pouhých několika vteřin. Pokud by poškozený [REDAKCE] nesahal do prostoru vedle sebe, šlo jednat samozřejmě úplně jiným způsobem, nicméně poškozený se od počátku, až do konce policejní kontrole stavěl odmítavě. I přes to, že poškozený [REDAKCE] po vytažení z vozidla nikoho neohrožoval, neuposlechl výzev, aby si dal ruce za záda a lehl si sám na zem. Tato výzva mu byla dána z taktických důvodů, protože poškozený byl o hlavu vyšší než oba zasahující policisté. Donucovací prostředky byly použity proto, aby byl zákrok proti poškozenému dokončen. Pokud byla obžalovanému předestřena fotografie z kamerového záznamu, zachycující osobu v blízkosti ležícího poškozeného, která se nohou dotýká poškozeného, obžalovaný uvedl, že si nepamatuje, že by takový pohyb nohou ve vztahu k poškozenému provedl. Rozhodně vyloučil, že by poškozeného [REDAKCE] kopl, ale připustil, že mohl poškozeného nohou usměrnit při snaze o nějaký pohyb, protože byl poučen, aby zůstal ležet na zemi. Poškozený byl zajištěn proto, že se dopouštěl protiprávního jednání spočívající v tom, že nerespektoval výzev policisty, odmítal se podrobit silniční kontrole a byla důvodná obava, že by mohl z místa odjet a pokračovat v protiprávním jednání. Po zadržení poškozeného nedošlo podle obžalovaného k nadměrnému prodlužování doby jeho zadržení. Byl sepsán úřední záznam o zajištění osoby, vyřešeny podstatné úkony a poškozenému byl předložen tiskopis s úředním záznamem, aby se s ním mohl seznámit a vyjádřit se k němu. Úřední záznam poškozený [REDAKCE] odmítl podepsat a následně byl propuštěn ze zajištění. K dalším dotazům obžalovaný vypovídal, že služebním vozidlem jel za vozidlem poškozeného asi minutu a půl rychlostí zhruba 40 km/h. Obžalovaný rovněž zopakoval, že neviděl, po čem konkrétně poškozený [REDAKCE] sahal. Jen se domníval, že by mohl sahat po nějakém předmětu či po zbrani. Z chování a prvních slov poškozeného vyhodnotil, že poškozený [REDAKCE] by mohl představovat určité riziko. Veškeré úřední záznamy, které ve věci sepisoval, psal podle toho, jak si vše vybavoval a pamatoval a z tohoto důvodu v záznamech mohou být i nějaké nepřesnosti. Poprvé slzotvorný prostředek proti poškozenému užil ve vozidle, aby překonal jeho aktivní odpor a po druhé venku, když neuposlechl zákonných výzev, aby si lehl na zem. Poškozený se vzpouzel a snažil se vymanit ze sevření. Obžalovaný také vypovídal, že dokumentaci o celé události nemohl sepsat na místě zákroku, protože úřední záznam musí být zaevidován v systému ETR a neexistuje žádná terénní verze tohoto formuláře. Obžalovaný rovněž vypovídal, že pokud dojde k odtahování vozidla, tak se oprávněná osoba musí dostavit na obvodní oddělení, kde jí je vystaven formulář, že policie vozidlo nebude potřebovat, a s tímto formulářem může dojet do [REDAKCE], kde je vozidlo fakticky vydáno z parkoviště. Závěrem své výpovědi obžalovaný vypovídal, že si byl po celou dobu vědom toho, že celý děj na místě nahrává kamera umístěna ve služebním vozidle. Sám si vybral služební vozidlo, které bylo kamerou vybaveno, i když původně měl přiděleno vozidlo bez kamer. Proto nejprve orgány, které šetřily stížnost poškozeného, nevěděly, že existuje kamerový záznam z místa. Obžalovaný [REDAKCE] (služební pomět u policie ukončil v hodnosti [REDAKCE]) vypovídal, že byl s kolegou velen do hlídky, a rozhodli se zastavit vozidlo, jehož řidič asi ¾ km na výzvy k zastavení nereagoval. Jednalo se o vozidlo značky [REDAKCE] s přívěsným vozíkem.

Jeho řidič nereagoval na rozsvícené modré majáky s nápisem STOP. Pouze zapnul výstražné blinkry, ale pokračoval v jízdě. Společně s kolegou proto zvažoval, z jakého důvodu takto řidič reaguje, a uvědomili si, že mají poznatek o tom, že s nějakou bílou dodávkou mají být prováděna vloupání do rekreačních objektů. K zastavení pronásledovaného vozidla nakonec došlo tak, že služebním vozidlem zastavované vozidlo předjeli a zablokovali ho. Obžalovaný dále uvedl, že vystoupil ze strany spolujezdce, kde seděl a přiblížil se k zastavenému vozidlu, rovněž na straně spolujezdce. Po dobu asi tří vteřin viděl, že řidič manipuluje rukou v oblasti řadicí páky a potom proti němu kolega ■■■■ začal zákrok. Komunikaci mezi řidičem a kolegou neslyšel, protože obě vozidla měla nastartované motory. Až následně od kolegy ■■■■ zjistil, že řidič – poškozený ■■■■ říkal, že se na místě kontrole nepodrobí a chce odjet. Proto také vyhodnotil, že zákrok kolegy proti poškozenému byl včasný a v pořádku, protože při rozjetí vozidla mohlo dojít k nějakému zranění zasahujících policistů. Dále obžalovaný uvedl, že při příchodu k vozidlu měl v ruce svítilnu a proto viděl, že řidič manipuluje pravou rukou v oblasti, kde je řadicí páka. V okamžiku zákroku kolegy, oběhl přední část vozu, a poté stál za zády svého kolegy, kterému však nemohl pomoci v tom, když se snažil dostat řidiče ven z vozu. Kolega mezi tím použil proti řidiči hmaty a chvaty a také slzotvorný prostředek. Po vyvedení řidiče z vozu kolegovi pomohl s jeho spoutáním a provedením bezpečností prohlídky. Řidič – poškozený ■■■■ byl spoután vleže, protože se bránil a odmítal dát ruce za záda. Poloha vleže byla z taktického hlediska naprosto správná. Po spoutání poškozeného s ním komunikoval a zároveň doporučil svému kolegovi, aby si vypláchl oči. Poté šel podat hláskou službu operačnímu středisku. Následně se společně s kolegou střídali ve střezení zajištěné osoby do doby, než byl poškozený usazen do služebního vozu. Poškozený ■■■■ po celou tuto dobu ležel na zemi vedle svého vozidla. Vozidlo poškozeného i policejní vozidlo byla rozsvícená. Vozidlo poškozeného mělo rovněž rozblíkaná výstražná světla a policejní vozidlo modré majáky. Podle obžalovaného nebyla možnost, že by v místě někdo projel, a ohrozil tím ležícího poškozeného ■■■■. Po určité době poškozený říkal, že se mu špatně dýchá. Přesto nechtěl poškozeného usadit do služebního vozidla, protože by ho musel zvednout sám a přitom by, s ohledem na výšku poškozeného, mohli oba upadnout. Do služebního vozu byl poškozený usazen až poté, co byl schopen se sám zvednout, a za přispění kolegy ho oba usadili. Poté co byl poškozený poučen, že může žádat lékařské ošetření, požádal přivolat rychlou záchrannou službu. Následně byl touto službou převezen na Obvodní oddělení Policie ČR ■■■■ kde jej ještě prohlédl lékař. V ■■■■ vše dořešil policista ■■■■ protože sám musel řešit jiný nápad trestné činnosti (fyzické napadení). Obžalovaný rovněž uvedl, že proti poškozenému ■■■■ použil hmaty a chvaty, při kterých byl poškozený sveden na zem a spoután. Neviděl, že by v době, kdy již poškozený ležel na zemi, k němu obžalovaný ■■■■ přistoupil a bezdůvodně ho kopl a znovu proti němu použil slzotvorný prostředek. Doba zajištění poškozeného mu přijde zcela standardní. Konkrétně se jednalo o dobu kolem tří hodin, což je vzhledem ke vzdálenosti místa zákroku ke stanici obvodního oddělení v ■■■■ a sepsání úředních záznamů, odpovídající. K doplňujícím dotazům obžalovaný ■■■■ vypověděl, že při zákroku neviděl, zda měl poškozený ■■■■ něco v ruce, ale domnívá se, že když byl vytažen z vozu, měl v ruce mobilní telefon. Když byl poškozený vytažen ven z vozu, nerespektoval výzvu, aby dal ruce za záda. Než byl sveden na zem, stál čelem proti policistům. Po spoutání poškozeného asi dvakrát zkontroloval, zda je v pořádku a schopen přesunu do služebního vozu. Vzhledem k tomu, že sám tvrdil, že tomu tak není, zůstal ležet na zemi. Obžalovaný dále zopakoval, že poškozený zůstal ležet na zemi hlavně proto, že ho nechtěl zvedat sám bez pomoci kolegy, který byl také ovlivněn slzotvorným prostředkem. V době zákroku byla venkovní teplota okolo 0° Celsia. K dalším dotazům obžalovaný vypověděl, že bezprostředně před zákrokem ■■■■ viděl do vozidla asi dvě vteřiny a zahlédl, že řidič sahá do prostoru řadicí páky, ale neslyšel co se děje, protože ze strany kam přistoupil, mělo vozidlo zavřené dveře i okno a kromě toho bylo nastartováno. Neregistroval, že by poškozený ■■■■ sám dával

dobrovolně ruce na kapotu auta. Poté co byl poškozený položen na zem, vysvětloval mu, jakým způsobem má dýchat, a jakou má zaujmout polohu, než bude schopen nastoupit do vozidla policie. Rozhodně je pro policistu lepší, pokud při poutání osoby je tato osoba v poloze vleže. Obžalovaný dále vyloučil, že by jednoho z řidičů, kteří čekali na místě zákroku, informoval o tom, že došlo k zadržení [REDAKCE] řidiče. Poškozeného [REDAKCE] ani nikoho z jeho rodiny nezná. Poškozený si při lékařské prohlídce stěžoval na to, že byl zkopán, ale pokud mu byla nabídnuta možnost odvezení do České Lípy na rentgenové vyšetření, tak tento převoz nežádal. Poškozený neprojevil žádnou vůli, aby si sám lehl po výzvě na zem. Při poutání nespolupracoval, kladl aktivní odpor, a snažil se vytrhnout ruce. Po použití slzotvorného prostředku byl jeho odpor překonán. Obžalovaný dále zdůraznil, že jako policista byl opakovaně cvičen k tomu, aby dokončil zákrok, který započal. Je naprosto běžnou praxí, že zajištěná osoba je eskortována na obvodní oddělení, kde má právo vyjádřit se k úřednímu záznamu, který je ve věci sepsán. Rozhodně nešlo provést dokumentaci celé události na místě zákroku, protože takovou možnost policie nenabízí. Doba zajištění poškozeného [REDAKCE] byla zcela běžná. Byla pouze prodloužena o dobu, kdy byl poškozený ošetřován lékařem, a rovněž o dobu než se [REDAKCE] dostavil na oddělení poté, co zajišťoval odtah vozidla poškozeného.

3. V průběhu několika hlavních líčení soud, jako svědky vyslechl poškozeného [REDAKCE] jeho [REDAKCE] a další procesními stranami navržené osoby. Poškozený - svědek [REDAKCE] vypověděl, že v posuzovaný den odjel večer z [REDAKCE] kde prováděl zaměřování kuchyně a skříní, směrem domů. Při projíždění [REDAKCE] si všiml policejní hlídky stojící u kostela. Později viděl policejní majáky, když sjížděl z kopce, ale nechtěl zastavovat v zatáčkách a pod kopcem. Když už se rozhodl zastavit, hlídka ho předjela. Řidič policejního vozidla vystoupil a šel k jeho vozidlu. Svědek konkrétně uvedl, že stáhl okno a ptal se, zda by nemohl dojet do blízké vesnice pod veřejné osvětlení. Na to policista odpověděl „kde to slyšel“. Chtěl proto telefonem zavolat na policii a ověřit si, zda jde opravdu o policejní hlídku. Policista však reagoval tím, že ho začal rvát z auta, ale to bylo nemožné, protože byl připoután. Poté policista vytáhl pepřový sprej, nastříkal mu ho do obličeje a vytáhl ho z auta ven. Svědek dále vypověděl, že stál venku, měl ruce nad hlavou a policista po něm chtěl, aby si lehl do sněhové břečky, což odmítl. Policista společně s kolegou reagovali tak, že ho povalili na zem a nasadili mu pouta. Po chvíli, když ležel na zemi, znovu přišel policista a opět mu vystříkal obličej pepřovým sprejem. Stejný policista ho po chvíli ještě kopl. Svědek rovněž vypověděl, že měl obavy, aby ho někdo ležícího na silnici nepřejel, případně, že ho policista zase kopne a proto se opatrně zvedl ze silnice. Poté ho policisté usadili do služebního vozidla a provedli dechovou zkoušku. Ptali se, zda žádá sanitku, což odsouhlasil, protože nechtěl s policisty jet na služebnu jejich autem. Policisté mu nechali odtáhnout jeho vozidlo včetně veškerých dokladů a klíčů. K dotazům svědek vypověděl, že na oddělení policie byl převezen záchrankou v doprovodu jednoho policisty. Na oddělení byl asi dvě nebo tři hodiny. Dostal k podpisu nějaký protokol a byl poučen, že jej může, ale nemusí podepsat a může si také stěžovat. Po příjezdu sanity měl možnost vymýt si pepřový sprej z očí a na služebně byl prohlédnut lékařkou, jestli nemá modřiny, protože si stěžoval na kopnutí. Lékařka žádné modřiny nenašla, ale nabídla mu ošetření v nemocnici, což odmítl. Svědek dále vypověděl, že obžalované policisty si pro odstup času příliš nepamatuje, ale podle hlasů poznal, že stejný policista, který ho vytáhl z vozu, do něho také kopl. Cítil dva kopy, které byly úplně zbytečné, protože byl spoután. Policisty si chtěl prověřit telefonicky hlavně proto, že vezl větší část peněz. Telefonát nestihl uskutečnit, protože policista proti němu zasáhl velmi rychle. Policejního vozu si všiml až spíše za křižovatkou, kterou projel. Nikdy v minulosti s policií problém neměl. Až později zjistil, že důvodem jeho kontroly měla být prasklá žárovka. Celou dobu se choval slušně, spolupráci s policií neodmítal. K dalším dotazům svědek vypověděl, že nakonec za prasklou žárovku zaplatil v České Lípě pokutu 200 Kč. Mobilní telefon vozí v automobilu přilepený na suchém zipu na

palubní desce. Když ho policista začal tahat z auta, měl svůj mobil v pravé ruce. Zasahujícímu policistovi říkal, že je připoután. Předpokládal proto, že ho policista nechá odpoutat, nicméně policista mu nastříkal do obličeje pepřový sprej a to se slovy „tady máš“. Venku mimo vozidlo odmítal požadavek policistů, aby si lehl na zem do břečky. V té době měl stále mobilní telefon v pravé ruce a ruce měl nahoře. Na zemi ležel asi dvacet minut. Byla mu zima, cítil se nepříjemně a bál se, že ho někdo přejede. Když ležel na zemi, byl v kontaktu i s druhým policistou, kterého označil za tzv. „hodnějšího“. Policista, který mu nastříkal pepřový sprej, do něho také kopl. Svědek dále uvedl, že je reprezentantem v závěsném létání a celá událost se velmi podepsala na jeho psychice, protože se nedokáže soustředit. Od známých se následně dozvěděl, že měl být policisty označen, jako [REDAKCE]. Za odtah vozidla zaplatil asi 3500 Kč. V době policejního zákroku měl dveře vozidla zavřené včetně oken a měl nastartovaný motor. Při kontrole stáhl okno jen u řidiče. K dalším dotazům svědek uvedl, že nedokáže popsat sílu kopu, ale poté, co byl kopnut, tak spadl na bok. Na zemi, když ležel, mu byla policisty dána pouta s rukama dozadu. Předpokládá, že se svalil na levý bok, protože lékařce si stěžoval na bolest zad v pravé části. V okamžiku, kdy poprvé zaregistroval policejní maják, sjížděl z kopce a ujel asi 200 metrů. Ví, že na výzvu policisty by měl zareagovat tedy, že by měl uhnout k pravé straně vozovky a zastavit. To, že policisty registruje, jim dal najevo tím, že zapnul výstražná světla. Trasu, kterou projížděl, zná velmi dobře, protože nedaleko bydlí asi dvacet let. V době kontroly řídil vozidlo značky [REDAKCE] s přívěsným vozíkem. Na místě, kde byl kontrolován, se objevil jeho [REDAKCE] který odvezl přívěsný vozík. Svědek [REDAKCE] vypověděl, že od [REDAKCE] řidiče [REDAKCE], zjistil, že probíhá nějaký policejní zásah. Dojel proto na místo kontroly a viděl auto svého [REDAKCE]. Chtěl se zeptat policisty [REDAKCE] co se stalo, ale ten ho pouze vyzval, aby „opustil prostor“. Policista [REDAKCE] nejprve nechtěl vůbec komunikovat, ale nakonec souhlasil s tím, že si svědek převzal přívěsný vozík k autu, který odvezl. Svědek dále vypověděl, že mu velmi vadila arogance jednání policisty [REDAKCE] se kterým naopak sám jednal velmi slušně. [REDAKCE] se mu později svěřil s tím, že i když je chlap jako hora, tak se cítil zákrokem policie ponížený. [REDAKCE] dělá náročný sport a má proto obavy, aby se mu něco nestalo. Druhý den ráno na místě, kde byl [REDAKCE] zadržen, udělal několik fotografií a fotil také přívěsný vozík. V posuzovaný den bylo náledí a padala omrzlice. Informaci o tom, že policisté tvrdili, že měli zajistit [REDAKCE] řidiče, zjistil od příbuzného, který si neměl důvod nic vymýšlet. Jediný soused, který o tom věděl, nicméně už nežije. Na místě hovořil také s pracovníkem odtahové služby, který nakládal [REDAKCE] vozidlo. Svědek [REDAKCE] vypověděl, že byl vyzván operačním důstojníkem, aby převezl zajištěné vozidlo. Proto přijel odtahovým vozidlem a začal vypisovat potřebné doklady. Na místě odtahu se nacházel policista [REDAKCE] a nějaký muž, kterého neznal. Muž byl velmi agresivní, arogantní, nadával a říkal různé hlouposti. Neustále vadil při odtahu vozidla. Muž se choval arogantně zejména k policistovi [REDAKCE]. Svědek uvedl, že práci „odtahovky“ dělá asi šestnáct let, ale to co ten muž předváděl, ještě nezažil. Muž mimo jiné nadával také slovy [REDAKCE]. Odtah vozidla prováděl vozem [REDAKCE]. Kolem odtahovaného vozidla projel přes sněhovou bariéru až poté, co si sklopil zrcátka. Svědek [REDAKCE] vypověděl, že v posuzované době byl [REDAKCE] obvodního oddělení policie v [REDAKCE]. Oba obžalovaní jako policisté vykonávali noční službu a prováděli běžnou hlídkovou činnost. Policie měla informace o tom, že dochází k neoprávněným vniknutím do rekreačních objektů a pachatel nebo pachatelé by se mohli pohybovat [REDAKCE] dodávkou. Od podřízených policistů dostal informaci, že chtěli zastavit vozidlo, ale jeho řidič nereagoval. Proto použili donucovací prostředky, přičemž nedošlo k žádnému zranění. Použití donucovacích prostředků vyhodnotil jako oprávněné. Později byl osobně v kontaktu s poškozeným [REDAKCE] a jeho [REDAKCE]. Hovořil s nimi o možnosti podat stížnost. Po tomto poučení poškozený [REDAKCE] skutečně odjel do České Lípy, kde si měl na stížnostním oddělení podat stížnost. Poškozenému se nelíbilo, že byl v noci kontrolován a nelíbilo se mu ani provedení zákroku a že musel ležet na zemi. K doplňujícím dotazům svědek uvedl, že je zcela

běžný postup, že je zajištěná osoba eskortována na obvodní oddělení. Zajištěná osoba má svá práva, o kterých musí být důsledně poučena. Potřebné úkony nemohou policisté provádět v terénu, ale pouze na obvodním oddělení, kde mají přístup k ETR. Oba obžalované, jako policisty zhodnotil bezproblémově. Oba označil za aktivní a svědomité, na které nebyly žádné stížnosti.

4. V průběhu hlavních líčení soud provedl také další důkazy, které byly obžalobou nebo obhajobou navrženy. Dne 25. 1. 2016 poškozený [REDAKCE] podal stížnost na jednání policistů (obžalovaných), ve které žádá, aby se mu oba policisté písemně omluvili. Podle protokolu o odtahování vozidla zaplatil poškozený [REDAKCE] za odtahování svého vozidla částku 3 352 Kč. Policie provedla fotografickou dokumentaci motorového vozidla poškozeného značky [REDAKCE]. Dokumentace byla zaměřena zejména na interiér vozidla, včetně místa, kde je uchycen na přístrojové desce mobilní telefon. Spisový materiál obsahuje úřední záznamy o použití donucovacích prostředků, které sepsali oba obžalovaní dne 24. 1. 2016. Konkrétně [REDAKCE] uvedl, že proti poškozenému [REDAKCE] použil hmaty, chvaty, údery a kopy a dále slzotvorný elektrický nebo jiný obdobně dočasně zneschopňující prostředek. V úředním záznamu tento obžalovaný zachytil, že řidič (poškozený [REDAKCE]) nereagoval na výzvu k zastavení a poté, co byl předjet služebním vozidlem a zastaven, přes otevřené okno obžalovanému sdělil, že se kontrole nepodrobí a bude pokračovat v jízdě. V úředním záznamu je také zachyceno, že obžalovaný viděl, jak poškozený pravou rukou sahá na řadicí páku, řadí rychlost a byla proto obava, že by z místa odjel. Obžalovaný vyzval řidiče, aby se podrobil silniční kontrole, ale řidič sahal do prostoru vedle sebe, měl odmítavé chování, a proto byl za pomoci hmatů a chvatů vytažen z vozidla. Současně byl proti němu použit i slzotvorný prostředek. Venku obžalovaný opět použil donucovací prostředky, byla přiložena pouta a řidič byl zajištěn ve 21,11 hodin. Řidič po poučení žádal lékařské ošetření, které mu bylo poskytnuto. Do příjezdu rychlé záchranné služby byl řidič usazen do služebního vozidla. Z úředního záznamu o použití donucovacího prostředku zpracovaného obžalovaným [REDAKCE] plyne, že tento obžalovaný použil hmaty, chvaty, údery a kopy. Úřední záznam odkazuje na záznam policisty [REDAKCE] a uvádí, že řidič neuposlechl výzev úřední osoby a aktivně se bránil zajištění. Jednání poškozeného [REDAKCE] posouzené policií, jako podezření z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 125c odst. 1 písm. f), bod 5 zákona č. 361/2000 Sb. bylo oznámeno městu Česká Lípa dne 26. 1. 2016. Přestupkové jednání mělo spočívat v tom, že poškozený, jako řidič vozidla nezastavil na signál STOP policie. Policie v [REDAKCE] současně obecnímu úřadu v [REDAKCE] oznámila, že poškozený [REDAKCE] je podezřelý z přestupku proti veřejnému pořádku podle § 48 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb. Přestupkové jednání mělo spočívat v odmítání výzev policistů a kladení aktivního odporu. Podle sdělení městského úřadu v České Lípě bylo přestupkové jednání poškozeného vyřešeno uložením blokové pokuty. Součástí spisového materiálu je rovněž podrobný přehled aktivit obou obžalovaných, jako policistů, v systému ETR v době od 21,10 hodin dne 23. 1. 2016 do 00,20 hodin dne 24. 1. 2016. V průběhu hlavního líčení byl soudem přehrán kamerový záznam, který pořídila hlídka obvodního oddělení v [REDAKCE] kamerami nainstalovanými ve služebním vozidle [REDAKCE] s volacím znakem [REDAKCE]. Konkrétně se jedná o záznam z přední a ze zadní kamery služebního vozu. Uvedený záznam byl okresním soudem rovněž přehráván také ve zpomaleném tempu, tak jak byl tento důkaz předložen státním zástupcem k podanému odvolání proti v řadě prvnímu rozsudku okresního soudu. Stejným způsobem, tedy přehráním byl proveden důkaz v podobě komunikace mezi operačním střediskem (Letka) a hlídkou Obvodního oddělení Policie ČR [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE]. Podle zprávy Českého hydrometeorologického ústavu byla v období od 20,00 hodin do 22,00 hodin dne 23. 1. 2016 na stanici v [REDAKCE] naměřena teplota vzduchu v rozmezí od -4,1°C až po -2,8°C a rychlost větru od 0,6 m/s po 0 m/s. Do spisu byly jako listiny založeny rovněž závazný pokyn policejního prezidenta ze dne 2. 12. 2009 o eskortách, střežení osob a o policejních celách. Dále byla do spisu založena

stanoviska odboru bezpečnostní politiky Ministerstva vnitra k výkladu § 26 zákona č. 273/2008 Sb., stanovisko k povinnosti sepsat úřední záznam, při kterém bylo použito donucovacího prostředku nebo zbraně a stanovisko k otázce vyšetřování přítomnosti alkoholu nebo jiné návykové látky u osob mladších osmnácti let. Další stanoviska Krajského ředitelství policie Libereckého kraje se vztahují k posuzovanému zákroku policistů ze dne 23. 1. 2016 a spis obsahuje rovněž stanovisko Policejního prezidia k umístění mladistvých osob zajištěných podle § 26 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. a stanovisko k zajištění osoby. Součástí spisového materiálu je kromě úředních záznamů o použití donucovacích prostředků také úřední záznam ze dne 24. 1. 2016 popisující hlídkovou činnost obžalovaných [REDAKCE]. Součástí úředního záznamu je rovněž podrobný popis jednání obou obžalovaných, popis jednání řidiče – tj. poškozeného [REDAKCE] i použití donucovacích prostředků. Úřední záznam také dokumentuje přivolání rychlé záchranné služby, dále vyšetření poškozeného lékařem a fakt, že vozidlo poškozeného bylo na pokyn policie odtazeno. Úřední záznam uvádí také skutečnost, že přívěsné vozidlo nebylo odtazeno, ale převzal si jej [REDAKCE] poškozeného [REDAKCE], který se měl na místě služebního zákroku chovat arogantně. Poškozený [REDAKCE] byl podle úředního záznamu o zajištění osoby zajištěn policií dne 23. 1. 2016 ve 21,11 hodin tím, že mu byla přiložena služební pouta, která mu byla sejmuta na obvodním oddělení v [REDAKCE] ve 23,00 hodin. Poškozený [REDAKCE] byl propuštěn z policie dne 24. 1. 2016 v 0,20 hodin. Poškozený odmítl úřední záznam o svém zajištění podepsat. Podepsal pouze příslušná poučení. Z výjezdového protokolu Rychlé záchranné služby Libereckého kraje plyne, že dne 23. 1. 2016 ve 22,12 hodin vyjela posádka rychlé záchranné služby na místo zásahu policie v [REDAKCE] k poškozenému [REDAKCE]. Z listinných důkazů vztahující se k oběma obžalovaným bylo soudem zjištěno, že nemají žádný záznam v rejstříku trestů a nebyli projednáni pro přestupek. Podle osobnostní charakteristiky [REDAKCE] sloužil tento obžalovaný jako policista k datu 3. 5. 2016 na Obvodním oddělení Policie ČR v [REDAKCE] [REDAKCE] měsíců a jeho přístup k výkonu služby byl hodnocen jako příkladný a aktivní. Pravidelně byl kázeňsky odměňován za přístup k výkonu služby finančními odměnami v řádu od 1 300 Kč do 5 000 Kč. Naproti tomu byl jednou kázeňsky řešen pro přestupek v [REDAKCE]. Obžalovaný [REDAKCE] sloužil na Obvodním oddělení Policie ČR v [REDAKCE] k datu 3. 5. 2016 téměř [REDAKCE] let. Služební poměr ukončil k datu [REDAKCE] [REDAKCE]. Byl hodnocen jako aktivní, vyzrálý policista, který zvládá vyhocené situace bez jakýchkoliv excesů. Tento obžalovaný nebyl nikdy kázeňsky trestán, naopak vykazuje řadu kázeňských odměn ve formě peněžitých odměn v rozmezí 1 300 až 5 000 Kč. V průběhu hlavního líčení soud provedl důkaz také stížností řidiče [REDAKCE] na zásah hlídky Policie ČR v [REDAKCE] kde jedním z policistů hlídky byl obžalovaný [REDAKCE]. Podle příkazu komise k projednání přestupků města [REDAKCE] byla [REDAKCE] uložena pokuta 500 Kč, neboť neuposlechl výzvu úřední osoby při výkonu její pravomoci. Soud provedl důkaz i úředním záznamem, zpracovaným o této události a přehrál i videozáznam zachycující průběh zásahu hlídky policie. K návrhu obžaloby soud provedl důkaz rovněž analýzou použití donucovacích prostředků územních odborů Krajského ředitelství policie Libereckého kraje ze dne 27. 3. 2017.

5. S ohledem na právní kvalifikaci jednání obžalovaných popsané v obžalobě, považuje okresní soud obecně za vhodné stručně připomenout následující. Objektem trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby ve smyslu § 329 trestního zákoníku je zájem státu na řádném výkonu pravomoci úředních osob, který je v souladu s právním řádem, a na ochraně práv a povinností fyzických a právnických osob. K naplnění této skutkové podstaty se vyžaduje, aby se činu dopustila úřední osoba jednou ze tří taxativně uvedených forem jednání: a) výkonem své pravomoci způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, b) překročením své pravomoci, nebo c) nesplněním povinnosti vyplývající z její pravomoci. Z hlediska zavinění musí úmysl pachatele kromě jednání zahrnovat i úmysl způsobit někomu škodu nebo jinou závažnou újmu nebo opatřit sobě nebo jinému

neoprávněný prospěch. K trestní odpovědnosti pachatele jako úřední osoby se vyžaduje, aby trestný čin byl spáchán v souvislosti s její pravomocí a odpovědností. Úřední osoba musí podle obecné definice uvedené v § 127 trestního zákoníku splňovat následující znaky: a) jde o některou osobu vyjmenovanou v písmenech a) až i), která b) plní úkoly státu nebo společnosti a c) používá při tom svěřené pravomoci pro plnění těchto úkolů. Úřední osobou je podle § 127 odstavec 1 písmeno e) trestního zákoníku příslušník ozbrojených sil nebo bezpečnostního sboru nebo strážník obecní policie. Znak v úmyslu způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu charakterizuje pohnutku pachatele, takže k dokonání činu není třeba, aby škoda nebo újma skutečně vznikla. U pojmu vykonává svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, jde o porušování nebo obcházení konkrétního zákona nebo právní normy na podkladě zákona vydané. Pachatel jedná úmyslně aktivně v rozporu s takovou právní normou anebo úmyslně konkrétní právní normu obchází. Objektem trestného činu omezování osobní svobody podle § 171 trestního zákoníku je osobní svoboda ve smyslu volného pohybu člověka. Chráněna je osobní svoboda kteréhokoli člověka, tedy i osoby, jejíž svoboda pohybu byla do určité míry oprávněně omezena, např. vazbou během probíhajícího trestního řízení, výkonem trestu odnětí svobody, výkonem ochranného léčení, ochranné výchovy apod., pokud její omezování překračuje meze zákonných oprávnění. Bránění v užívání osobní svobody je zásah do osobní svobody, jímž se znemožňuje nebo omezuje volný pohyb člověka a zároveň se mu zabraňuje o svém pohybu svobodně rozhodovat. Není rozhodná délka doby, pro niž se svoboda omezuje. Jde o trvalý trestný čin. Vyvolání a udržování protiprávního stavu se proto posuzuje jako jediné jednání, jež trvá tak dlouho, pokud protiprávní stav je udržován (pokud je osobní svoboda omezena). Zákon výslovně zdůrazňuje, že k omezení osobní svobody musí dojít bez oprávnění. Nikdo proto nesmí být stíhán nebo zbaven osobní svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Zásahy do osobní svobody ve formě zajištění a omezení pohybu agresivních a jiných osob upravují § 24 až 27 zákona číslo 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Jde o úmyslný trestný čin. Pachatelem může být kterákoli fyzická osoba (obecný subjekt), způsobí-li úmyslně svým jednáním bez oprávnění omezení osobní svobody jiného.

6. Po podrobně provedeném dokazování, které bylo doplněno dalším důkazem podle pokynu odvolacího soudu, okresní soud všechny důkazy nově hodnotil a opětovně dospěl k závěru, že sice jednání obžalovaných [REDAKCE] nebylo zcela v souladu s tím, jak by jako policisté měli jednat s osobami podezřelými ze spáchání protiprávního jednání, nicméně na druhou stranu, soud zároveň nedospěl k závěru, že by jednání obou obžalovaných vykazovalo znaky přečinu omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1 trestního zákoníku a zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku tvrzených obžalobou. Okresní soud měl k dispozici velmi obsáhlé výpovědi obou obžalovaných, obdobně podrobnou výpověď poškozeného [REDAKCE] a výpovědi dalších svědků, listinné důkazy a objektivně byl k dispozici záznam pořízený kamerami umístěnými ve služebním vozidle policie. Tento záznam byl soudem přehráván opakovaně v tempu odpovídajícímu reálnému času i ve zpomaleném tempu. V této souvislosti je třeba uvést, že soud nemá žádné pochybnosti o tom, že služební vozidlo vybavené kamerami si vyžádal přímo obžalovaný [REDAKCE] přestože podle prvotní instruktaže měla být hlídka vybavena služebním vozidlem policie bez kamer. Navíc právě tento obžalovaný upozornil kontrolní orgány na skutečnost, že existuje kamerový záznam, zachycující policejní zákrok. Oba obžalovaní v zásadě odmítli, že by se dopustili trestné činnosti. Obžalovaný [REDAKCE] se hájil tím, že řidič vozidla - poškozený [REDAKCE] nereagoval na výzvy k zastavení a když byl předjet služebním vozidlem policie a fyzicky kontaktován členy hlídky, nechtěl se podrobit kontrole, naopak chtěl z místa odjet a obžalovaný měl obavu, že ve vozidle hledá nějaký předmět, který by mohl použít proti policistům jako zbraň. Proto také proti obžalovanému zasáhl fyzicky a použil donucovací prostředky, aby ho vytáhl z vozidla. Použil i slzotvorný prostředek, aby překonal odpor poškozeného. Protože ani venku mimo vozidlo poškozený nechtěl spolupracovat, odmítal si sám lehnout na zem, museli proti němu být stejné donucovací prostředky použity opakovaně.

Obžalovaný se hájil tím, že ležícího poškozeného rozhodně nekopl, připustil pouze, že nohou poškozeného korigoval v době, kdy již ležel na zemi. Obžalovaný také odmítal, že by omezoval nadbytečně a dlouhodobě osobní svobodu poškozeného tím, že by zcela zbytečně prodlužoval dobu jeho zajištění. Stejným způsobem se hájil i obžalovaný [REDAKCE] který shodně popisoval, že poškozený nereagoval na pokyny k zastavení. Tento obžalovaný vypovídal, že neslyšel komunikaci svého kolegy obžalovaného [REDAKCE] s poškozeným [REDAKCE] ale viděl, že poškozený pravou rukou sahá někam do prostoru palubní desky. Když kolega následně proti poškozenému zahájil zákrok, vyhodnotil ho jako včasný a oprávněný, protože se mu kolega později svěřil s tím, že poškozený [REDAKCE] se nechtěl podrobit kontrole na místě, kde byl zastaven a pokud by skutečně chtěl odjet, mohl ohrozit oba policisty. Obžalovaný dále uvedl, že proti poškozenému použil fyzické donucovací prostředky, tehdy hmaty a chvaty až poté, co byl poškozený již mimo své vozidlo a odmítal si sám po výzvě lehnout na zem. Obžalovaný [REDAKCE] ve své výpovědi také uváděl, že na zemi neviděl, že by poškozený [REDAKCE] byl nějak napaden kolegou ani proti němu nebyly již použity žádné donucovací prostředky. Na zemi byl poškozený ponechán hlavně z toho důvodu, že kolega [REDAKCE] byl rovněž zasažen slzotvorným prostředkem a sám nechtěl poškozeného zvedat ze země, protože by mohli na namrzlém povrchu upadnout. Oba obžalovaní se shodně hájili i tím, že nijak nadměrně neprodlužovali omezení osobní svobody poškozeného a že bylo nezbytně nutné poškozeného eskortovat na obvodní oddělení, protože jediné zde je možné vytisknout příslušné protokoly z policejního systému ETŘ. Proti této obhajobě stojí výpověď poškozeného [REDAKCE], který uvedl, že si při jízdě všiml policejní hlídky v [REDAKCE] a následně zaregistroval za svým vozidlem policejní majáky. Na výzvu k zastavení nereagoval, protože místo pro zastavení se mu nezdálo vhodné. Když byl zablokován policejním vozidlem, žádal policistu, který přišel k oknu, aby mohli odjet na jiné osvětlené místo, ale policista to striktně odmítl a v podstatě proti němu okamžitě zahájil zákrok. Snažil se ho vytáhnout z vozidla, což bylo s ohledem na připoutání velmi obtížné a pak ho vystříkal pepřovým sprejem. Poškozený zdůrazňoval, že si chtěl telefonicky ověřit, zda se vůbec jedná o policejní hlídku, ale to mu nebylo umožněno. Když byl vytažen z vozidla, odmítal si lehnout na zem a policisté ho za pomoci fyzické síly na zem srazili a nasadili mu pouta. Poškozený také vypovídal, že měl obavy z toho, že na zemi ho může někdo přejet, navíc byla zima a kromě toho ho stejný policista, který ho jako první kontaktoval, bezdůvodně dvakrát kopnul a ještě předtím na zemi proti němu použil znovu pepřový sprej. Poškozený [REDAKCE] také vypovídal, že měl z policistů obavy a proto žádal o lékařské ošetření. Policisté mu nechali bezdůvodně odtáhnout motorové vozidlo a odtah musel zaplatit. Z objektivního důkazu, tedy záznamu kamer z policejního vozidla je naprosto evidentní, že obžalovaní [REDAKCE] a [REDAKCE] byli ve služebním vozidle Policie ČR a za pomoci výstražného zařízení dávali signál řidiči vozidla značky [REDAKCE] k zastavení. Řidič přestože zjevně mohl s ohledem na situaci na silnici bez problému zastavit, nejprve nijak nereagoval a následně pouze rozsvítil výstražná světla u svého vozidla. Přední kamera služebního vozu zachycuje první přiblížení policejního vozidla k vozidlu poškozeného až do okamžiku předjetí a zastavení vozidla poškozeného v čase 21:07:16 až 21:10:50. Z kamerového záznamu je vidět, že služební vozidlo policie předjelo vozidlo řízené poškozeným a vytvořilo poškozenému překážku, a proto poškozený musel zastavit. Záznam zadní kamery navazuje na záznam z kamery přední od předjetí vozidla poškozeného tj. čas 21:10:50. Ze záznamu je patrné, jak oba obžalovaní policisté vystupují ze služebního vozidla. Obžalovaný [REDAKCE] z místa řidiče a obžalovaný [REDAKCE] z místa spolujezdce. Následně je vidět, že obžalovaný [REDAKCE] krátce komunikuje s poškozeným sedícím za volantem a v řádu několika vteřin přistupuje k použití donucovacích prostředků. V tomto okamžiku se obžalovaný [REDAKCE] přemísťuje před přední částí vozidla poškozeného za policistu [REDAKCE] a poté, co je poškozený přinucen k vystoupení z vozidla, se oba obžalovaní podílejí na svedení poškozeného na zem a jeho spoutání. Ze záznamu je zřejmé, že poškozený [REDAKCE] má

v pravé ruce nějaký předmět, kterým je zřejmě jeho mobilní telefon. Po spoutání je ze záznamu rovněž patrné, že poškozený [REDAKCE] leží na zemi a v jednu chvíli (čas 21:14:43) k němu přichází obžalovaný [REDAKCE] a pravou nohou se dotýká poškozeného v oblasti jeho zad. Ze záznamu nicméně není zřejmé, že by obžalovaný do poškozeného kopnul. Z kamerového záznamu nelze ani učinit závěr, že by obžalovaný [REDAKCE] proti ležícímu poškozenému použil slzotvorný prostředek, nebo že by se fyzicky dostal s poškozeným do nějakého jiného kontaktu. Po uplynutí necelých deseti minut od svedení poškozeného na zem a jeho spoutání, je evidentní, že se poškozený [REDAKCE] sám snaží vstát ze země, následně přichází oba obžalovaní a usazují poškozeného do služebního vozidla. Obdobné závěry podle názoru okresního soudu plynou rovněž z přehránné zpomalené verze části záznamu z kamery umístěné v policejním vozidle. Konkrétně ve zpomaleném čase 03:30 otevírá obžalovaný [REDAKCE] dveře vozidla značky [REDAKCE] [REDAKCE] komunikuje s řidičem tj. poškozeným [REDAKCE] a v čase 03:42 zahajuje zákrok proti řidiči. V průběhu potyčky probíhající v interiéru vozidla je zřetelně vidět, že v časech 04:27 a 04:31 se krátce intenzivně rozsvítí světlo v pravé ruce obžalovaného [REDAKCE] a lze proto uzavřít, že v tomto okamžiku použil obžalovaný jako donucovací prostředek slzotvorný prostředek, neboť před vlastní aplikací slzotvorné látky dojde k rozsvícení svítlny, která je součástí tohoto donucovacího prostředku. Po celou dobu tohoto jednání obžalovaného [REDAKCE] stojí obžalovaný [REDAKCE] za ním u dveří řidiče vozidla značky [REDAKCE]. V další části zpomaleného záznamu – čas 06:07 je poškozený vytažen ven z vozu a v čase 06:33 se již nachází na zemi. V další sekvenci – čas 10:54 je poškozený oběma obžalovanými na zemi za pomoci rukou přetočen do polohy na bok. Poté zůstává u poškozeného [REDAKCE] obžalovaný [REDAKCE] který osvětluje poškozeného svítlnou a také se poškozeného opakovaně dotýká rukou v oblasti zad poškozeného – například v čase 13:52. Dále v čase 15:19 přichází k ležícímu poškozenému [REDAKCE] obžalovaný [REDAKCE] a v čase 15:41 – 15:45 odchází ze záznamu obžalovaný [REDAKCE]. V čase 15:49 se obžalovaný [REDAKCE] zjevně dotýká nohou poškozeného [REDAKCE] v oblasti jeho zad. Jde o krátký pohyb pravé nohy obžalovaného [REDAKCE], která směřuje shora dolů na tělo poškozeného do oblasti zad. Dále je na zpomaleném záznamu vidět v časové sekvenci od 16:52, že obžalovaný [REDAKCE] natáhl pravou paži směrem na poškozeného, ale není vidět ani rozsvícení žádného světla ani žádný případný rozptýl slzotvorné látky, aby mohl být učiněn závěr, že v tomto okamžiku obžalovaný opětovně použil slzotvorný prostředek. Dále ze zpomaleného záznamu plyne, že v čase 18:23 obžalovaný [REDAKCE] zavírá stále otevřené dveře řidiče vozidla značky [REDAKCE] a v čase 22:46 otevírá páté dveře služebního vozu a v tomto okamžiku je vidět na záznamu rovněž poškozeného [REDAKCE], který stále leží na zemi až dokonce záznamu tj. do času 23:23. Z dalších důkazů, tedy výpovědi svědka a listin bylo soudem zjištěno, že oba policisté byli, nadřízeným svědkem [REDAKCE] zhodnoceni jako zcela bezproblémoví policisté, kteří si vždy plnili své povinnosti na velmi dobré úrovni. Tento svědek potvrzuje také obhajobu obžalovaných v tom smyslu, že policie měla informace o trestné činnosti v oblasti, kde policisté hlídkovali, při které pachatelé mohli používat dodávkové vozidlo tedy vozidlo typově odpovídající vozidlu značky [REDAKCE]. Svědek také popsal, že když vyhodnocoval úřední záznamy o použití donucovacích prostředků, shledal je důvodnými. Další slyšení svědci se nevyjadřovali přímo k zásahu obžalovaných proti poškozenému, ale až následnému skutkovému ději. Konkrétně svědek [REDAKCE] poškozeného) popisoval, že se dostavil na místo policejního zákroku a komunikoval s obžalovaným [REDAKCE]. Uváděl, že policista se choval velmi odměřeně, nechtěl s ním komunikovat, ale přesto nakonec souhlasil s tím, že si z místa odvezl přívěsný vozík, který byl původně zapojen za vozidlem značky [REDAKCE], které řídil poškozený. Své chování vůči policistovi označil za slušné. Naproti tomu svědek [REDAKCE] uvedl, že se [REDAKCE] choval arogantně, dokonce vůči policistovi [REDAKCE] používal [REDAKCE] a celkově dělal

problémy při odtahování vozidla značky [REDAKCE]. Podle listinných důkazů, oba obžalovaní jako policisté zpracovali úřední záznamy, popisující důvod a způsob použití donucovacích prostředků proti poškozenému [REDAKCE]. Ani z jednoho z úředních záznamů ovšem vůbec není patrné, že by poškozený poté, co byl sveden na zem, zůstal téměř deset minut ležet spoutaný na zemi, než byl posazen do služebního vozu. Okresní soud v České Lípě proto učinil závěr, že policisté oprávněně měli v úmyslu provést dne 23. 1. 2016 kolem 21,00 hodin kontrolu projíždějícího motorového vozidla značky [REDAKCE] řízené poškozeným [REDAKCE]. Důvodem pro provedení kontroly byl jednak technický stav vozidla, neboť vozidlu nesvítilo jedno ze světel, ale nakonec i vědomost policistů o tom, že v oblasti, kde hlídkují, dochází k majetkově trestné činnosti při které pachatel nebo pachatelé užívají dodávkové vozidlo [REDAKCE] barvy. Policisté, tedy oba obžalovaní podle názoru soudu důvodně předpokládali, že mohou nastat s kontrolovanou osobou problémy, neboť řidič vozidla, který viděl, že má zastavit na pokyn policistů, nereagoval a přestože mu nic zjevně nebránilo v tom, aby zastavil na okraji vozovky, pokračoval sice sníženou rychlostí, ale přesto nadále v jízdě více jak tři minuty a pouze rozsvítil varovná světla na vozidle. Obžalovaní proto pro zastavení pronásledovaného vozidla zvolili variantu, že předjeli zastavované vozidlo a služebním vozidlem fakticky vytvořili překážku silničního provozu. Tímto způsobem obžalovaní poškozeného přinutili k zastavení jím řízeného vozidla. V té době bylo na vozidle policie v činnosti světelné i zvukové výstražné zařízení. Soud je dále toho mínění, že i další zákrok, zejména realizovaný [REDAKCE] byl sice velmi rychlý a razantní, ale přesto odpovídající situaci, kterou obžalovaný [REDAKCE] na místě vyhodnotil. Soud jinými slovy uvěřil obhajobě obžalovaného [REDAKCE], že velmi obezřetně přistupoval ke kontrole poškozeného, a když poškozený [REDAKCE] slovně žádal o možnost přejetí na jiné místo a současně pravou rukou manipuloval někde v prostoru, kde má vozidlo značky [REDAKCE] řadicí páku, rozhodl se obžalovaný pro fyzický zákrok proti poškozenému. Soud si je vědom toho, že zákrok byl velmi razantní a rychlý, ale na druhou stranu nelze podcenit, že se jednalo o noční dobu, silnici druhé třídy a obžalovaný měl objektivně povědomost o tom, že v oblasti kontroly dochází k páčání trestné činnosti a řidič kontrolovaného vozu zjevně nereagoval dobrovolně na předchozí pokyny k zastavení vozidla. Obžalovaný [REDAKCE] těžko mohl spolehlivě během velmi krátkého časového okamžiku vyhodnotit, že poškozený [REDAKCE] skutečně nebude představovat pro něho ani pro druhého kolegu reálnou hrozbu, spočívající v tom, že by sahal pro zbraň, neboť ze záznamu z kamer je zřejmé, že poškozený měl skutečně v úmyslu vzít do ruky mobilní telefon a zřejmě chtěl uskutečnit hovor na tísňovou linku. V této souvislosti soud považuje za nutné uvést, že na jedné straně je jistě právem každého kontaktovat policii na tísňové lince, nicméně sám poškozený [REDAKCE] vypověděl, že při své jízdě viděl policisty ve služebním vozidle v obci [REDAKCE] poté si všiml majáku policejního vozidla, policejní vozidlo ho předjelo, a proto nepochybně viděl, že se jedná o standardní vozidlo užívané policií, v barvách policie a že oba členové posádky jsou policisté oblečení do běžných policejních uniforem. Z tohoto pohledu proto neměl mít poškozený žádné relevantní pochybnosti o tom, že je kontrolován skutečně policisty sloužící u Policie České republiky. Jak již bylo uvedeno výše, soud proto zákrok obžalovaného [REDAKCE] i jeho kolegy [REDAKCE] směřující proti poškozenému [REDAKCE], který byl vytažen z vozidla a následně spoután považuje za sice razantní, ale odpovídající situaci na místě, kterou oba policisté vyhodnotili jako rizikovou. V tomto směru soud považuje požadavek policistů, aby si poškozený lehl na zem a byl spoután na zemi za takticky správný s ohledem na rozdílné fyzické proporce poškozeného a obžalovaných. Soud se podrobně také věnoval tvrzení obžaloby, že poté co byl poškozený [REDAKCE] již spoután a ležel bez odporu na zemi, přistoupil k němu obžalovaný [REDAKCE] a bez důvodu jej nakopl nohou do zad a opětovně mu nastříkal slzotvorný prostředek do obličeje. Obžaloba v tomto bodě obvinění vycházela zejména z tvrzení poškozeného [REDAKCE] a poukazovala i na záběry kamery umístěné ve služebním vozidle

policie. Poškozený [REDAKCE] při hlavním líčení skutečně vypověděl, že ho policista, který ho vytáhl z vozidla (tj. obžalovaný [REDAKCE] později ležícího na zemi vystříkal pepřovým sprejem, pak odešel a když přišel znovu tak ho kopnul. Cítil spíše dva kopy, ale jeden byl spíše kolenem, s určitostí ví o jednom kopu. K dotazům na intenzitu kopu poškozený upřesnil, že po kopu spadl na bok. Podle objektivní lékařské zprávy neměl poškozený [REDAKCE] na zádech či boku žádné stopy po fyzickém násilí. Na záznamu z kamery služebního vozidla je vidět, že v jednom případě se obžalovaný [REDAKCE] přiblížil k ležícímu poškozenému a je vidět i pohyb nohy obžalovaného, ale v žádném případě tento pohyb nelze interpretovat jako kopnutí. Oba obžalovaní shodně uvedli, že do poškozeného [REDAKCE] nekopali ani jej fyzicky nenapadali. Oba také uvádí, že slzotvorný prostředek použil pouze obžalovaný [REDAKCE] na samém počátku zákroku proti poškozenému, když překonával jeho odpor při vytažení poškozeného z vozidla a při jeho poutání. Obžalovaný [REDAKCE] při konfrontaci s přehrávaným záznamem připustil, že poškozeného „korigoval“ nohou, aby se nepohyboval. Takový kontakt mezi poškozeným a obžalovaným [REDAKCE] sice neodpovídá tvrzení obžaloby, že se jednalo o bezdůvodné nakopnutí, ale okresní soud pochopitelně na druhou stranu nepovažuje ani takto zjištěné jednání obžalovaného [REDAKCE] za vhodné zejména z hlediska etických pravidel chování policisty vůči spoutané osobě ležící na zemi. Z kamerových záznamů však výše uvedené kategorické tvrzení obžaloby prokázáno nebylo. Rozhodně nebylo prokázáno opětovné užití slzotvorného prostředku obžalovaným [REDAKCE] proti ležícímu poškozenému [REDAKCE]. Na záznamu není vidět žádné rozsvícení světla předcházející výronu slzotvorného plynu, ani rozptýl žádné látky. Je pouze vidět natažená ruka obžalovaného [REDAKCE] směřující k poškozenému. Přitom při prvotním použití slzotvorného prostředku v interiéru vozidla jsou tyto okolnosti (zejména světlo svítilny) dobře vidět. K tvrzenému nakopnutí do zad poškozeného musí soud konstatovat, že [REDAKCE] skutečně v jednom okamžiku byl nohou v kontaktu s tělem poškozeného v oblasti jeho zad. Jak je uvedeno výše jde o čas 15:49 zpomaleného záznamu. Soud učinil závěr, že se rozhodně nejedná o nakopnutí či kopnutí ve smyslu „dávat údery nohou“. Ze záznamu je vidět, že šlo o pohyb nohy obžalovaného shora dolů ve smyslu „šlápnutí“ na poškozeného. Jistě není vhodné a přiměřené takto korigovat spoutanou osobu namísto toho, aby požadovanou korekci provedl policista například rukou, ale rozhodně nejde o obžalobou tvrzené nakopnutí. V tomto směru proto nelze považovat tvrzení poškozeného [REDAKCE] o tom, že byl na zemi postříkán a poté cítil dva kopy za zcela věrohodné, neboť neodpovídá kamerovému záznamu. Navíc je soud přesvědčen také o tom, že v případě skutečného nakopnutí (ve smyslu tlčení nohou, kopnutí do míče a podobně) obžalovaným [REDAKCE] obutým do vysokých bot do zad poškozeného by poškozený [REDAKCE] nepochybně utrpěl zranění minimálně v podobě modřiny v oblasti nakopnutí, ale podle lékaře žádné takové zranění neměl. Výpověď poškozeného nakonec nebyla potvrzena ani, pokud jde o tvrzení, že po nakopnutí spadl na bok, neboť nic takového na záznamu z kamery rovněž nebylo patrné. Dále soud považuje za potřebné zdůraznit, že nemůže akceptovat jako správný postup policistů po spoutání poškozeného. Poškozený [REDAKCE] byl policisty bezdůvodně zbytečně dlouho ponechán ležet na zemi s rukama spoutanými za zády, neboť podle mínění soudu nic nebránilo policistům v tom, aby poškozeného po spoutání okamžitě usadili do služebního vozidla a poté vyčkali, až poškozený [REDAKCE], po použití slzotvorného prostředku, bude s nimi schopen komunikovat a budou s ním provedeny další nezbytné úkony. Obžalovaný [REDAKCE] se sice hájil tím, že poškozeného nechtěl zvedat sám, protože obžalovaný [REDAKCE] byl zasažen také slzotvorným prostředkem a musel si vypláchnout oči. Z kamerového záznamu je však patrné, že doba, po kterou poškozený ležel na zemi, byla zbytečně dlouhá a poškozený mohl být posazen do služebního vozidla policie v podstatě okamžitě poté, co si [REDAKCE] vypláchl oči. Koneckonců policisté mohli pomoci vypláchnout oči i poškozenému [REDAKCE]. Jak již bylo vyjádřeno výše

v odůvodnění tohoto rozsudku, učinil soud závěr, že obžalovaní jako policisté zcela důvodně přistoupili ke kontrole vozidla respektive řidiče tohoto vozidla a protože vyhodnotili, že řidič tj. poškozený [REDAKCE] nechce spolupracovat a mohl by být potenciálně nebezpečný, použili proti němu donucovací prostředky a provedli rovněž zajištění poškozeného ve smyslu § 26 odst. 1 písmeno f) zákona číslo 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Soud proto na rozdíl od státního zástupce má za to, že použití donucovacích prostředků bylo oprávněné a zákonný byl i důvod zajištění [REDAKCE]. Z dokazování před soudem plyne, že oba obžalovaní v souladu se zákonem i vnitřními předpisy provedli tzv. hláskou službu, tj. informovali o svém zákroku i použití donucovacích prostředků. Poškozený [REDAKCE] byl poučen o možnost vyžádat si lékařské ošetření a této možnosti využil. Poškozený byl omezován na svobodě jen na dobu skutečně nutnou k dokončení všech administrativních úkonů souvisejících s jeho zajištěním i možnostmi obžalovaných jako policistů Obvodního oddělení Policie ČR v [REDAKCE]. Soud jinými slovy akceptoval obhajobu obou obžalovaných, že vše muselo být dokončeno až na služebně policie v [REDAKCE] protože policie nedisponuje žádnou verzí systému ETŘ, kterou by policisté mohli zpracovat mimo své oddělení tedy v terénu. Doba omezování osobní svobody poškozeného [REDAKCE] proto odpovídá potřebě jeho přemístění z místa faktického zákroku na oddělení v [REDAKCE] čas nutný pro příjezd rychlé záchranné služby, čas na ošetření touto službou a dále čas na ošetření lékařkou přímo na stanici. Samozřejmě obžalovaní měli povinnost vyhotovit příslušné listiny (zejména úřední záznam o zajištění osoby - poškozeného [REDAKCE], úřední záznamy o použití donucovacích prostředků a úřední záznam o průběhu hlídky) a teprve poté co s úředním záznamem o zajištění osoby a poučením byl prokazatelně seznámen poškozený [REDAKCE] mohl být z policie propuštěn. Pokud soud učinil závěr o oprávněnosti a důvodnosti zásahu policistů je pochopitelně adekvátní také to, že obžalovaný [REDAKCE] nechal zajistit vozidlo poškozeného [REDAKCE] a rozhodl o jeho odtahování z pozemní komunikace, kde nepochybně tvořilo překážku provozu, neboť do doby jeho odtahu nebylo možné bezpečně projíždět po silnici II/260 v části obce [REDAKCE]. Okresní soud nedospěl k závěru, že by obžalovaní úmyslně vyhotovili nepravdivé úřední záznamy popisující celou událost, ale současně byl učiněn závěr, že oba obžalovaní neuvedli do záznamů podstatnou okolnost spočívající v tom, že poškozený [REDAKCE] musel strpět, že po dobu necelých deseti minut ležel spoutaný na zemi na silnici pokryté zmrazky při teplotě kolem 0 °C. Proto okresní soud dospěl k závěru, že takové chování obžalovaných [REDAKCE] jako policistů k poškozenému bylo nevhodné, zbytečné a hlavně v rozporu s pravidly zdvořilosti i zásadou přiměřenosti. Navíc pokud se takto obžalovaní jako policisté zachovali, měli své jednání popsat a zdůvodnit v úředních záznamech, které ve věci sepsali, což neučinili. Tato zjištěná pochybení obou obžalovaných, nicméně Okresní soud v České Lípě nepovažuje za spáchání zažalovaných přečinů, ale jde nepochybně o jednání, které by mohlo být nadřízeným policistů případně vyhodnoceno, jako kázeňský přestupek. Podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (účinného k datu nyní posuzovaného jednání tj. k datu 23. 1. 2016), je kázeňským přestupkem, zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu. Je tedy patrné, že kázeňským přestupkem je myšleno jednání, jímž byly porušeny služební povinnosti, a přitom jde o jednání odlišné od trestného činu, od jednání majícího znaky přestupku podle zákona o přestupcích č. 200/1990 Sb., anebo od správního deliktu. Na řízení ve věcech služebního poměru proto dopadají ustanovení § 169 až § 196 citovaného zákona číslo č. 361/2003 Sb., kde je konkrétně v § 186 až 189 upraveno řízení o kázeňském přestupku a o jednání, které má znaky přestupku ve smyslu zákona o přestupcích. Podle § 186 odst. 10 zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (účinného k datu nyní posuzovaného jednání tj. k datu 23. 1. 2016) lze kázeňský trest za kázeňský přestupek uložit nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, a

nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo. Z dikce tohoto ustanovení plyne, že pro ukládání kázeňských trestů je odlišný režim v případě, že jde o kázeňský přestupek, který je vymezen ustanovením § 50 zákona č. 361/2003 Sb., a o jednání, jež má znaky přestupku podle zákona o přestupcích. Na základě takto odlišně a výslovně upravených dvou forem jednání, pro něž se ukládají kázeňské tresty, je nutné též vykládat i ustanovení § 186 odst. 10 zákona č. 361/2003 Sb., které upravuje prekluzivní dobu jinak u kázeňského přestupku a jinak u jednání, které má znaky přestupku. Citovaný zákon k datu posuzovaného jednání, jinými slovy, obsahoval speciální úpravu prekluzivní doby vztahující se výhradně ke kázeňskému přestupku. Promlčecí doba se u kázeňského přestupku proto, v případě objektivní lhůty určené dobou jednoho roku ode dne kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo, nepřerušuje po dobu, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení, neboť tato podmínka na kázeňský přestupek nedopadá, a běží po dobu jednoho roku bez tohoto přerušování od okamžiku, kdy se skutek stal.

7. V posuzované věci k jednání obžalovaných [REDAKCE] došlo dne 23. 1. 2016 a proto jim bylo možno případný kázeňský trest za možný kázeňský přestupek uložit nejpozději do 23. 1. 2017. Vzhledem k tomu, že se tak nestalo, dnem 23. 1. 2017 uplynula zákonem uvedená doba a přestupek je již od uvedeného data promlčen. Z důvodu promlčení není možné věc k takovému projednání Policií České republiky postupovat, ale okresní soud postupoval tak, že obžalované [REDAKCE] obžaloby zprostil ve smyslu § 226 písm. b) trestního řádu, neboť v žalobním návrhu označený skutek nebyl shledán trestným činem.
8. V rámci adhezního řízení se s nároky na náhradu škody připojili řádně a včas poškození [REDAKCE]. Oba poškození sice vyčíslili nároky na náhradu škody, které podrobně zdůvodnili, nicméně s ohledem na zprošťující výrok, musel soud postupovat ve smyslu § 229 odst. 3 trestního řádu a poškozené odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne jeho doručení k Okresnímu soudu v České Lípě, o kterém by pak rozhodoval Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci. Odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů od doručení obsahu rozsudku nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně, podle § 251 trestního řádu, také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Odvolání je třeba zaslat ve trojím vyhotovení. Toto právo nenáleží osobám, které se ho výslovně vzdaly.

Česká Lípa 24. ledna 2018

Mgr. Milan Vencel v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Tichá.